

SVĚTLO

29. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

18. ČERVENCE 2004

Z obsahu:

Znamení pallia

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
30. června 2004
- strana 2 -

Osm životních pravidel pro každého křesťana

- strana 4 -

Od světla ke Světlu (část III.)

Svědění a pravda v učení
J. H. Newmana
- strana 6 -

Zpět ke kořenům

Duchovní impulsy pro
Evropu z Východu
- strana 8 -

Jak se stát úspěšným

- strana 10 -

Na cestě k jednotě

Homilie Jana Pavla II.
o slavnosti svatých
apoštolů Petra a Pavla
- strana 13 -

Mění se Boží přikázání podle politické situace?

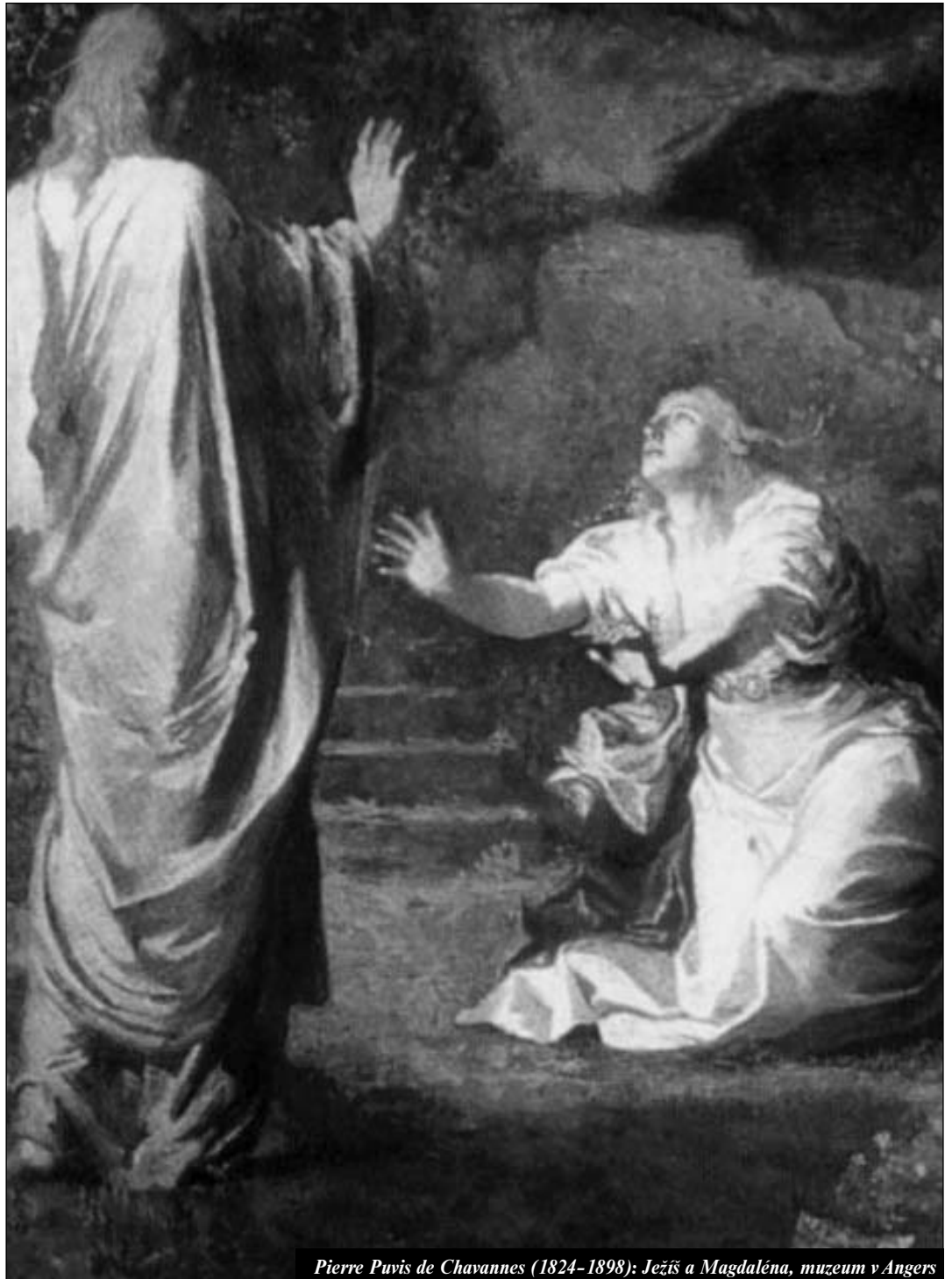
K revizionistické exegezi
v otázkách homosexuality
- strana 14 -

Jubilant P. Josef Olejník

- strana 16 -

Papež Pius XII. (23)

Četba na pokračování
- strana 18 -

Pierre Puvis de Chavannes (1824-1898): Ježíš a Magdaléna, muzeum v Angers

Znamení pallia

Ctihodní bratři v biskupské službě, drazí bratři a sestry!

Včera jsme slavili slavnost apoštolů Petra a Pavla, uctivých zvláštním způsobem v Římě, kde oba zpečetili krví své obdivuhodné svědectví lásky k Pánu. Slavnostní eucharistická liturgie byla tento rok obohacena o bratrskou přítomnost Jeho Svatosti ekumenického patriarchy Bartoloměje I. na památku čtyřicátého výročí historického setkání v Jeruzalémě a objetí mého ctihodného předchůdce služebníka Božího Pavla VI. a ekumenického patriarchy Atenagora.

Navíc významnou byla vaše přítomnost, drazí arcibiskupové metropolitě, jmenování v posledním roce. Měl jsem to potě-

šení vložit na vás svatě pallium a dnes se s vámi znovu setkávám. Zdravím vás s velkým pohnutím společně s vašimi rodiči a přáteli a v myšlenkách zalétám ke společenstvím svěřeným vaší pastýřské péči.

Vaše ctěná přítomnost mi dává příležitost zamyslet se nad významem dávného obyčeje vkládání pallií.

Počínaje devátým stoletím přijímají arcibiskupové jmenování pro metropolitní sídla od papeže zvláštní liturgické znamení, totiž pallium jako svědectví společenství s římským biskupem. Toto znamení, které nejvyšší pontifex nosí při všech slavnostních příležitostech a metropolitě za zvláštních okolností, sestává z úzké štóly z bílé vl-

ny, která se nosí kolem krku. Každý rok se zhotoví tolik pallií, kolik je nových metropolitů. Papež je posvěti při prvních nešporách slavnosti svatých Petra a Pavla, pak jsou uložena ve zvláštní schráně umístěné na „Confessio“ ve vatikánské bazi-

lice v blízkosti hrobu Apoštola, aby byla další den vložena arcibiskupům na ramena.

Znamení pallia si uchovává i dnes jedinečnou výmluvnost. Vyjadřuje základní princip společenství, který dává formu církevnímu životu v každém ohledu. Připomíná, že toto společenství je organické a hierarchické; představuje, že Církev, aby byla jedna, potřebuje zvláštní službu církve Říma a jejího biskupa, hlavy biskupského kolegia (srov. Pastores gregis 56).

Druhým doplňujícím aspektem, který obřad vkládání pallia dobře osvětluje, je katolicita Církve. Ona byla totiž od Krista poslána, aby hlásala evangelium všem národům a sloužila celému lidstvu.

Drazí bratři a sestry! Mnozí z vás chtěli být nablízku těmto prelátům u tak významné příležitosti. Jsou to vaši pastýři! Vyzývám vás, abyste byli s nimi sjednoceni a modlili se za jejich pastýřské poslání, k jehož plnění jsou povoláni. Myslím také na osm nepřítomných metropolitů, kteří přijímají pallia ve svých sídlech.

Kristus všem jako v onen den Petrovi opakuje: Duc in altum! Zve nás, abychom zajeli na hlubinu a abychom se vydali s důvěrou na moře života a světili se vytrvalé ochraně Marie, Matky Boží, a přimluvě apoštolů Petra a Pavla, kteří svou krví zúrodnili počátky Církve.

Bolletino Vaticano 30. 6. 2004

EDITORIAL

Když si někdo před zraky horečně agilních aktivistů „sedne a prstem nehne“, vyprovokuje to u nich zpravidla značnou nevoli. Nelibost, jakou vyvolala v Betánii při Ježíšově návštěvě u příčinnivé hostitelky Marty její jakoby netečná sestra Marie, se jim jeví zcela namístě. O to více nás může překvapit reakce božského Mistra, který nedává zapravdu Martě, ale Marii. Pán jistě ví, co říká. Nezaznívá jeho soud velmi aktuálně i do našich dnů jako poukaz na hlavní příčinu našich obtíží a neúspěchů, které nás trápí?

Ježíšovo naučení z Betánie má svou logiku. Žádná jakkoliv promyšlená, cílevědomá a usilovná aktivita nepřinese žádoucí výsledek, jestliže se přitom opomene to podstatné a jediné důležité: „Jen málo je třeba, ano, jen jedno.“ Kdekoliv se naše podnikavé úsilí nesetká s očekávaným výsledkem, tam všude je namístě oprávněná otázka: Nezůstalo stranou to „jediné potřebné“?

Liturgická reforma měla naplnit chrámy věřícími, věřící horli-

vostí, semináře a kláštery adepty zasvěceného života. Zdálo se, že všechny pokoncilní novoty jsou tomu příznivě nakloněny a nápomocny. Po čtyřiceti letech však klesá četnost duchovních povolání a poslední vatikánský dokument o nesrovnalostech v liturgii svědčí spíše o tom, že vývoj se ubírá nežádoucím směrem. Evropa, která si ještě v poválečném období volila za své představitele osobnosti, které dnes aspirují přímo na úctu oltáře a spolu s nimi vykročila správným směrem, v pokoncilní době, jež měla být pro tento směr ještě otevřenější a příznivější, změnila svou tvářnost o 180 stupňů. Tradičně katolické země, které by měly především určovat její křesťanský charakter, postupně samy ztrácejí svou křesťanskou tvář, takže se očekává od zemí, které strádaly za železnou oponou a byly svým způsobem izolovány od horlivé aplikace koncilní obnovy, že právě ony se stanou přínosem pro návrat ke křesťanským kořenům evropské společnosti.

Co je tím „jedním a jediným potřebným“? Marie se při Ježíšově návštěvě neoddávala nečinnosti. Ona naslouchala Pánovým sloům. Nevíme sice, o čem Pán hovořil, ale jistě to nebyla pouze konvenční konverzace. Pozorně a soustředěně naslouchat Pánu, právě toto je zřejmě ten nejlepší způsob, jak využít jeho přítomnosti. Naopak aktivita, která staví do středu své vlastní nápady a sebeuplatnění, vyznívá nakonec do prázdna. To nejpodstatnější ve všech složkách našeho života je: zařadit na první místo nikoliv sebe, ale Boha, jemu dát prostor, jemu naslouchat, jeho slovo plnit do důsledku.

V čem má spočívat *actuosa participatio* věřících na liturgii? Jestliže při jejich zapojení jde nakonec především o sebeuplatnění a nikoliv o důvěrnější, zcela osobní a usebrané setkání s Pánem, pak není divu, že největší bolestí liturgie je pokles úcty k tomu, co je nejpodstatnější – k Bohu, osobně přítomnému v Eucharistii.

Pokračování na str. 7

Nejlepší úděl

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jen málo je třeba, ani jen jedno.

Vstup s Ježíšem do Lazarova domu. Je to dům otevřených a pohostinných srdcí. Najdi si zde své místo, soustřeď se v tichosti a dostane se ti poučení, jak máš přijímat Pána do svého domu.

Pozoruj obě Lazarovy sestry. Není ti nápadné, jak rozdílné je jejich chování? Jedna se v klidu posadila k Ježíšovým nohám, aby s velkou soustředěností naslouchala každému Pánovu slovu. Ta druhá se oddává horečné činnosti, aby osvědčila nejen svou štedrou pohostinnost, ale i svou dovednost. Chce se ukázat před Pánem i jeho doprovodem v tom nejlepším světle. Nejsou i u tebe podobné pohnutky hlavním zdrojem tvé vnější horlivosti? Když Pán vstoupil do domu, vítala ho Marta s velkou radostí ve tváři. Všimni si však, jak se tato radost postupně vytrácí. Nemalý úkol, který si v dobré vůli sama uložila, začíná být pro ni přímo břemenem. Ztráta opravdové radosti je nejčastějším průvodcem a ukazatelem nadměrné a samoučelné aktivity.

Ale tato ztráta radosti se nakonec netýká jen tebe. Může totiž povážlivě zakalit tvé vztahy k bližním. Jen si vzpomeň, kolikrát tě už také zachvátil pocit nevole, že druzí nesdílejí tvou horečnou horlivost, tvůj ustaraný chvat, protože se ti zdá, jako by to oni byli vinni tím, že nemůžeš unést své vlastní břímě. Čím více však máš sklon obviňovat druhé, tím obtížnější je pro tebe uvědomit si sebekriticky své vlastní omyly. Jak daleko to může dojít, vidíš na Martině příkladu. Její nepokoj došel tak daleko, že svými výtkami zahrne dokonce i samotného božského Hosta. Toho, který měl být nejvyšším cílem a příjemcem její zbožné pozornosti, obviňuje pojednou přímo, že nevěnuje dostatečnou pozornost zájmům své hostitelky. Na místo radostné služby nastupuje netrpělivé panování.

Snaž se domyslet, jak bláhová a přímo nespravedlivá je Martina výtka. Božskému Příteli nikdy není a nebude *jedno*, co se děje v tobě a kolem tebe. Nepůsobí mu to pražádné potěšení, když tě vidí, jak si připravuješ nesnáze a trápení. Nehledej u Boha příčinu svého nepokoje a nervozity, ale snaž se ji co nejdříve odhalit přímo u sebe. Příčinou tvých nesnází není nic jiného než tvoje vlastní přepjatost: *znepokojuješ se pro mnoho věcí*, zatímco by stačilo docela málo. Chceš-li opravdu uctít svého Hosta, snaž se především rozpoznat, co on očekává a po čem touží, a nesnaž se ho podřizovat svým vlastním představám a záměrům, které mají přinést uspokojení především tobě. Musíš si dát pozor, aby to, co chceš udělat pro Ježíše, tě nezaujalo do té míry, že pro

samotného Pána už v tobě nezbude místo nebo ti dokonce začne přímo překážet.

Hlavní příčinou tvé roztržitosti při modlitbě je skutečnost, že tvé myšlenky a city nekrouží kolem Ježíše, ale kolem tebe. Staráš se o mnoho věcí, protože spoléháš více na sebe, na své nápady a aktivity než na Pána. Chováš se tak, jako by všechno záleželo jen na tobě. Ale Ježíš k tobě nevstupuje proto, aby na tebe uvalil starosti a nutil tě k horečnému shonu, nýbrž aby tě obdařil radostí a pokojem. Nervózní aktivita rozhodně není tím, co od tebe očekává.

Ustaň na chvíli ve svém chvatu, zastav se a ztiš, a uslyšíš, čeho je zapotřebí. Najdi si konečně tu chvíli času, usedni k Ježíšovým nohám a dovol mu, aby tě přesvědčil, že zde nejde o tvé řadě o tvé plány, o tvé úspěchy a už vůbec ne o tvé uspokojení. Zbytečně si chceš brát na starost to, co je především jeho záležitostí. To, co očekává od tebe, je docela prosté: být povolným nástrojem v jeho ruce, který nehledá v ničem jiném své uplatnění.

Možná zjistíš, že je pro tebe obtížnější opoutat se od zamilované přehnané aktivity než se v ní utápět, ale v tom případě si musíš znovu uvědomit, jaký je skutečný cíl tvého rozhodnutí *následovat Ježíše*. Chceš snad jít za ním proto, že chceš v jeho službách dělat dále to, co ti lichotí a odpovídá tvým zvykům a způsobům? Opustit všechno a jít za ním znamená zanechat i záliby v překotné aktivitě. I kdyby se ti zdálo, že před tebou stojí celá hora úkolů, nehleď na tuto horu, ale nespouštěj svůj pohled s Ježíše. On není zvědavý na to, jak si poradíš s touto horou, ale čeká, že mu dáš s velkou láskou a radostí právě tento přítomný okamžik, jako by to byl ten jediný a poslední. Cokoliv tě láká a poutá více než on, nepochází od něho ani k němu nevede.

Připoj se Marii a zeptej se jí, v čem spočívá její *nejlepší stránka*. Je to velice prosté. Ona ví, že Pán nás nenavštěvuje proto, protože u nás hledá bohatě prostřený stůl s hojnou obsluhou. Vstupuje k tobě, aby tě sám pozval ke svému stolu: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo otevře, k tomu vejdu a budu jíst – já u něho a on u mne.*⁽¹⁾ Kéž bys nepreslechl jeho klepání, aby ses stal účastníkem *bohatství božské dobroty: Kristus je v tobě – naděje na věčnou spásu*. Proč chtěl k tobě vstoupit? Chce tě učinit spoluúčastníkem tajemství, o kterém nikdo nevěděl: že můžeš na svém těle doplnit to, co ještě zbývá *vytrpět do plné míry Kristových útrap k prospěchu jeho těla, to je Církev*. Přijmeš-li toto pozvání, je to ta nejvznešenější služba, jakou můžeš svému Pánu prokázat.

Pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Zj 3,20 ant. k přijímání

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,1–10a

Hospodin se zjevil Abrahámovi v doubravě Mamre, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle – stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl: „Můj pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“ Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkovi, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselé i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli. Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ (Hospodin) řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

2. čtení – Kol 1,24–28

Bratři! Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemné rozhodnutí, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemném rozhodnutí, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kázeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

Pokračování na str. 5

Osm životních pravidel pro každého křesťana

Před třemi lety zemřel ve věku 97 let Heinrich Spaemann, který vydal četné publikace a patří k nejvýznamnějším duchovním spisovatelům naší doby. Čerpal ze své pastorační zkušenosti, ale také z důvěrné znalosti Písma svatého. Zásady, které přináší tento článek, zveřejnil v časopise „Uprostřed světa – sešity pro křesťanský život“ č. 107. Obsahují ve zhuštěné formě principy jeho spirituality. Počet osm není náhodný, nýbrž odpovídá osmi blahoslavenstvím z horského kázání. Komentuje Jan Holdt.

1. To, co je prvořadé, nestavět dále na druhé místo. Nejdůležitější je naše spojení s Bohem. Skrze smrt má se pro mě stát trvalou skutečností. To spočívá v tom, že již zde stavím Boha na první místo ve svém myšlení, řeči a jednání. To znamená např. začít den modlitbou, nikoliv četbou novin nebo něčím jiným. A modlitbou ho celý prostoupit: nic bez spojení s Bohem.

Zařadit Boha na první místo odpovídá tomu, co Ježíš uvádí jako hlavní přikázání, první a nejdůležitější: *Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce, z celé duše a ze vši mysli* (Mt 22,37).

Tak jako má země svou oběžnou dráhu kolem slunce, tak má člověk kroužit kolem Boha, svého Středu. Zda je tomu tak, zda Bůh, náš Stvořitel a Otec, skuteč-

Nejdůležitější je spojení s Bohem

ně zaujímá v našem životě první místo, pozná se podle toho, jak začínáme den. Patří první myšlenka, první slovo dne Bohu? Nebo dojde na Boha až během dne či dokonce vůbec ne?

Začít den modlitbou a modlitbou ho prostoupit. Modlit se

znamená: myslet na Boha, mluvit s Bohem, být s Bohem spojen. Mistr modlitby sv. Benedikt nám dává tuto radu: „Raději krátce a často než zřídka a dlouze.“ Obracet se na Boha během dne stále znovu s prosbou, s díkem, se slovem lítosti – tak zůstáváme v živém rozhovoru s Bohem a nepropadáme tak tolik rozšířené zapomnělosti na Boha.

2. Mít odvahu vždy a všude Bohu děkovat; důvěřovat, že otcovská láska Boží zodpovídá za všechno, co mě potkává, za to krásné a oblažující, ale i za utrpení a nepohodu.

Ve mši svaté se kněz modlí: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, abychom ti, Otče svatý, vždy a všude vzdávali díky“ – Bohu vždy a všude děkovat: silné slovo.

Můžeme vytrvat v děkování Bohu, v lásce k němu, i když není nic, co by nás těšilo, i v utrpení a nepohodě?

Boží otcovská láska a jeho prozřetelnost odpovídá za vše, co mě potkává, říká Spaemann, proto to musím všechno přijí-

Heinrich Spaemann

mat s důvěrou v Boha. Zde je dobré pomyslet na velké slovo apoštola Pavla v listu Řimanům: *Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobrému* (8,28). Bůh ví, jaký smysl má těžký život, který nám posílá, a povzbuzuje nás, protože umí všechno obrátit k dobrému. A někdy také potřebujeme školu utrpení, abychom uzráli, abychom pokročili dále a pronikli k pravému životu.

Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Ježíši Kristu (1 Sol 5,18). Děkovat Bohu za všechno je posledním důsledkem našeho křesťanství, naší skálopevné důvěry v Boží lásku.

4. Starat se, aby povrchní zbytečnosti v našem životě nezískaly vrch, ale aby jich ubývalo. Hmotná i duchovní konzumní nabídka je v naší době příliš veliká. Vybrat si, omezovat se, především pokud jde o televizi, rádio, noviny a časopisy. Je tu nebezpečí, že místo abychom našli střed, tak ho ztrácíme. Opustit množství věcí, to vede ke klidu.

Náš svět je jako velké tržiště, nabízí se zde všechno, nejen materiální, ale i duchovní. Reklama je pestrá a rafinovaná. Mnozí lidé se dávají svěst k bezmyšlenkovitým volbám. V listu ke Kolosanům se praví: *Na to myslíte, co pochází shůry, ne co je na zemi* (3,2). Jinými slovy: Nacházejte své zalíbení v Bohu a v jeho věcech a nechtějte okusit všeho toho, co vám nabízejí supermarkety tohoto světa.

4. Být prostý a nenáročný. „Těsná je brána, která vede k životu.“ Jen lidé bez rance, děti a chudí mohou touto branou projít. Proto spíš než bohatší chtejme být chudší, rádi darujme to, co už nutně nepotřebujeme. Nechejme se také rádi obdarovat, ale nedržme všechno pro sebe. Čeho se nechceme zbavit, s tím neprojdeme. To brání při průchodu těsnými dveřmi. A levice ať neví, co dělá pravice.

„Spíš než bohatší chtějí být chudší.“ – To je paradox. To odporuje všemu, co je běžné. Chtít mít stále víc a víc: to je deviza blahobytné společnosti. Evangelium však udává jiná měřítka hodnot: *Blahoslavení chudí, neboť jejich je nebeské království – Ale běda vám, bohatí, už máte své potěšení* (Lk 6,20.24). *Jak těžko vejdu do Božího království ti, kteří mají bohatství. Spí-*

Mít odvahu důvěřovat

še projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království (Mk 10,23.25). Blahobytný člověk je obtěžkán svým jménem, je jím celý zaujat, je k němu připoután. Boha už nevidí. Zdánlivě má všechno, co potřebuje. Proto je bohatství, velký majetek nebezpečím pro člověka, pro jeho duchovní blaho. A proto platí: „Spíš než bohatší chtějí být chudší,“ tzn. rozdělit se, dát jiným podíl na svém vlastním majetku.

O tajemství těsné brány mluví Ježíš ve svém horském kázání: *Jděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho*

je těch, kteří tamtudy vcházejí. Jak těsná a úzká je cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou (Mt 7,13-14).

5. Nestarat se úzkostlivě a nezajišťovat se. Přenechat budoucnost Bohu. Pomyslet na člověka, který měl bohatou úrodu a mysl jen na bezpečněji uložený kapitál a na své stodoly, a Bůh vstoupil do jeho plánů a musel mu říct: „Blázne, ještě tuto noc požádám od tebe tvou duši!“ (Lk 12,16-21). Opatřovat si nespravedlivým mamonem přátele, kteří přijímají do věčných příbytků (Lk 16,9).

Podobenství o bohatém pěstiteli obilí, které Spaemann cituje, stojí za to, abychom je znovu a znovu pročítali a promýšleli. Ježíš je vypráví v souvislosti se sporem o dědictví: *Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se se mnou rozdělil o dědictví!“ Odpověděl mu: „Človče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má“ (Lk 12,13-15).* Spory o dědictví jsou bolestným, ale stále aktuálním tématem. Ja-

Zdržovat se v blízkosti kříže

ko křesťanům je nám slíbeno věčné dědictví, protože jsme *spoludědici Kristovými* (Řím 8,17). O toto věčné dědictví nám musí jít především a nesmíme je za žádných okolností ohrožovat kvůli dědictví pomíjejícímu. Ve všem ostatním „přenechat budoucnost Bohu“. – „Svatá bezstarostnost“ je základním motivem evangelia. Způsob, jakým si děláme starosti, je neklamným znamením o tom, jak doopravdy důvěřujeme Bohu. P. Kentenich, zakladatel schönstattské rodiny, nám dává radu: „Naši největší starosti má být, abychom každou vteřinu byli zcela bez starosti; bezstarostnost není nedbalost, nýbrž spíše důvěra v Boha.“

6. Zdržovat se v blízkosti Ukřižovaného. Znamení kříže je znamením následování! Nenechajme se roztrpčit nebo pobouřit, když jsme méně vážení, přehlíženi anebo s rostoucím věkem opomíjeni. Nehněvejme se, když se nám nesplní naše přání a představy nebo když nám je druzí překazí. Řekněme si: to je lekce a zkouška křesťanství. Potřebuješ to. Účastí na Kristově utrpení zažíváme teprve sílu jeho zmrtvýchvstání.

K následování Krista patří následování kříže: *Kdo chce být mým učedníkem, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne* (Lk 9,23)! Přijmout kříž vlastního života, každý den znovu, bez roztrpčení, bez reptání, ve víře, naději a lásce, to je opravdová víra. Pavel mluví o *bláznovství kříže*, kterému svět nerozumí

(1 Kor 1,18). Ve světě platí: Seberealizace za každou cenu. Ježíš, Ukřižovaný, však říká: Seberealizace je jen v sebeobětování. – *Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho* (Mt 10,39).

7. Bdit nad citlivým svědomím. Nedovolit si nic nesprávného a nelaskavého. Snažit se o opravdovou lítost. Bůh nám daruje vždy znovu nový začátek v čistotě.

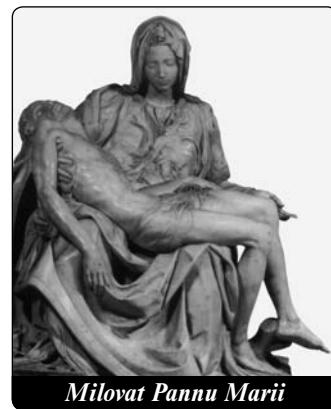
Obrácení je základním prvkem křesťanství. Není křesťanství bez obrácení. *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangelium!* (Mk 1,15)

Touto výzvou k obrácení začíná Ježíš své veřejné působení. Vůle k obrácení a lítost je dnes nedostatkovým zbožím. „Hříchem dnešní doby je chybějící vědomí hříšnosti“ (Pius XII.). Mohli bychom to také nazvat farizejským syndromem: „Já sám jsem v pořádku. Všim jsou vinni druzí.“ Ježíš nás učí právě opačné perspektivě: *Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, a trám ve svém vlastním oku nevidíš? Vyjmi nejdříve trám ze svého oka a pak přijď vyjmout třísku z oka svého bratra* (Mt 7,3-5).

„Bdit nad citlivým svědomím.“ Svědomí, orgán dobrého a zlého v nás, se musí rozvíjet, jinak zakrní. Děje se tak rychle a nepozorovaně. A začíná to tím, že se spokojujeme s průměrností a prostředností. Pak můžeme slyšet věty: „Všichni to tak dělají!“ nebo „Dnes už je to prostě takové.“ Je to pohodlné, ale bankrotující prohlášení křesťana.

8. Milovat a uctívat Pannu Marii. Ježíš nám ji dal za Matku.

Ježíš ustanovil svou Matku naší Matkou v hodině své smrti. Je to poslední odkaz, který za svého života učinil: *Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě* (Jan 19,26-27). Milovaný učedník

Milovat Pannu Marii

zde zastupuje všechny Ježíšovy učedníky, celou církev. Pod křížem se Maria stala Matkou Církve. Mariánská úcta není proto soukromou záležitostí nebo nějakou zvláštní zbožností pro některé. Mariánská úcta je nedílnou součástí víry. Ne náhodou je Maria jmenována ve vyznání víry. Zdravá mariánská úcta propůjčuje víře teplo a jas a brání, aby křesťané nešli svou cestou utlačení a zatrpklí. Teolog Fontane jednou poznamenal: „Kde přebývá Maria, tam je krása a radost.“

Z Komma 22/2004
přeložil-lš

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Lk 10,38-42

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano, jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.“

Od světla ke Světlu (část III. – dokončení)

Svědomy a pravda v učením J. H. Newmana

Otázka svědomí a pravdy přivedla J. H. Newmana do katolické církve. Toto jeho myšlení bylo rozvinuto a prohloubeno v úvahách „Svědomy a Bůh“ a „Svědomy a víra“. Závěr je věnován velmi aktuální diskusi na téma „Svědomy a autorita“.

V jednom dalším poukazu hovoří Newman o tom, že hlas svědomí je sice jakoby pano-vačny a nařizující, ale často také mluví tiše a nezřetelně. Často je pro lidi obtížné rozlišit hlas svědomí od toho, co jim našep-távají vášně, pýcha a sebeláska. „Tak dar svědomí probouzí žá-dost po něčem, o co bychom jen sami od sebe neprosili. Vyplyvá z toho idea autoritativního ve-dení, touha po božském záko-nu a požadavek mít to všechno v úplnosti a nikoliv v útržcích a nepřímém sdílení. Probouzí to v lidech žížeň, netrpělivost po poznání onoho neviditelného Pána, Vůdce a Soudce, který zatím k nim hovoří jen ve skrytu, jen tiše mluví k jejich srdci, který jim sice něco říká, ale není to tak bezprostřední, jak by si přáli a jak by to potřebovali. ...To je definice, abych tak řekl, onoho náboženského člověka, který o Kristu nic neví; on zatím někoho vyhlíží.“ Příkazy svědomí jsou často nejasné, a proto nechávají člověka v očekávání. Probouzejí v něm touhu po jasné a zřetelné orientaci, která přichází od Boha a není podro-bena vlivu viny a omylu.

Ke stejnému závěru vede Newmana ještě jiná myšlenka. „Čím více se někdo snaží poslouchat své svědomí, tím více je znepokojen sám sebou, protože jeho poslušnost je nedokonalá. Jeho smysl pro povinnost se prohlubuje a vědomí viny zjemňuje a on bude stále chápat s rostoucí jasností, že hlas svědomí neob-sahuje nic něžného a nic o smi-lování. Je přísný, dokonce tvrdý. Nemluví o odpuštění, nýbrž o trestu. Poukazuje na budoucí soud a neříká, jak je možno mu uniknout.“ Svědomí je přísný Mistr. Drží nám před očima nemilosrdně naše viny, ale nemů-

že nás od jejich břemene osvobodit. Tak se probouzí touha po pravém pokoji a po smíření s Bohem. Tato touha nachází své konečné naplnění teprve v poselství Vykupitele, který nás skrze svou oběť smířil s Bohem.

Samozřejmě Newman ví o podstatném rozdílu mezi svě-

Dr. Herman Geißler

domím, které patří do řádu stvo-ření, a vírou – nadpřirozeným dílem a plodem božské milosti. Současně v průběhu svého živo-ta trvá na přesvědčení, že právě poslušnost vůči světlu nám da-rovánému je cestou k žádanému většímu světlu. „Sledujte svůj vlastní cit pro to, co je správné, a skrze tuto poslušnost vůči svému Stvořiteli vás příkaz přirozeného svědomí přivede k pře-svědčení o pravdě a moci onoho Vykupitele, který vám zjevil poselství z nebe.“ Newman může doložit z vlastní zkušenosti, „že poslušnost vůči svědomí vede k poslušnosti vůči evangeliu, které je jen naplněním a dovršením onoho náboženství, kterému nás učí přirozené svědomí.“

Poslušnost vůči svědomí připravuje srdce pro víru ve zvláštní Boží zjevení. Ta opět očiš-tuje a osvěcuje svědomí. „V Písmu svatém,“ píše Newman v mladých letech, „najde člověk boha-

tě potvrzeno, doplněno a osvět-le-no všechno to, co ho učilo jeho srdce v neurčitých domněnkách a nedokonalých náhledech na pravdu.“ S vírou přijímaným Zje-vením se ze svědomí stává vírou informované a k víře orientující svědomí. Zjevená pravda osvě-cuje svědomí a činí ho schop-nějším přijímat pevné soudy v konkrétních situacích a utvá-řet tak každodenní život podle požadavků evangelia. Z tohoto důvodu se kvalitativně liší svě-domí křesťanské od svědomí člověka, který nezná Zjevení, i když přirozený základ je a zůstává tentýž.

Svědomy a Církve

Musíme u Newmana popsat ještě jeden krok, který se zaklá-dá na jeho logice a je zdůvodně-ním jeho životní cesty a smýšle-ní. Poslušnost vůči svědomí vede člověka k víře v Boha a probou-zí v jeho srdci touhu po plnosti pravdy v katolické církvi.

Ve své „Apologia pro vita sua“ píše Newman odvážná slova: „Dospěl jsem k závěru, že v pravé filozofii není nic prostředního mezi katolicismem a ateismem a že dokonale dů-sledný duch se za okolností, ve kterých zde na zemi žije, musí rozhodnout buďto pro jedno, nebo pro druhé. A tomu věřím ještě dnes. Jsem katolík silou své víry v jednoho Boha. A když se mě někdo ptá, proč věřím v jednoho Boha, odpovídám: protože věřím sám sobě, neboť podle mého zjištění je nemožné věřit ve svou vlastní existenci (a tou-to skutečností jsem si zcela jist) bez existence toho, který žije jako osobní, vševedoucí a vše od-plácející bytost v mém svědo-mí!“ Newman je přesvědčen o tom, že poslušnost vůči svě-domí vede k víře a k Bohu a ví-

ra v Boha vede k víře ve Zjevení a víra ve Zjevení vede k posluš-nosti ke katolické církvi, ve kte-ré je Zjevení věrně uchováváno a dále předáváno.

Nejdůležitější výpovědi k té-matu svědomí jsou obsaženy již v „Dopisu hraběti z Norfolku“. V tomto listu odmítá námitku anglického premiéra Dr. Glad-stona, že katolíci, kteří vyzná-vají dogma o papežské nemylnosti, nemohou být věrnými občany státu, protože musí své svědomí odevzdat papeži. New-man představuje mistrným způ-sobem vztah mezi autoritou svě-domí a autoritou papeže.

Autorita papeže závisí ko-nec konců od Boží suverenity. Bůh se zjevil. Svěřil své Zjevení Církvi, která je neomylně ucho-vává, vykládá a předává dále. Papež je Boží hlas v oblasti svě-domí. Když někdo ve víře při-jal toto poslání Církve, nepo-roučí mu nikdo jiný než vlastní svědomí, aby poslouchal Cír-kev a papeže. Proto může New-man říct: „Kdyby papež mluvil proti svědomí ve vlastním slo-va smyslu, páchal by sebevraž-du. Zničil by půdu pod vlastní-ma nohama. Jeho nejvlastnější poslání spočívá v tom, hlásat zá-kon svědomí a chránit a posilo-vat toto ‚světlo‘, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Na svědomí a je-ho svatosti se zakládá jak autori-ta papeže v teorii, tak i jeho sku-tečná moc... Boj za mravní zá-kon a za svědomí je jeho raison d’être. Skutečnost jeho poslání je odpověď na stesky těch, kteří pociťují nedostatečnost přiro-zeného světla. Nedostatečnost přirozeného světla je odůvodněním jeho poslání.“ Neposloucháme papeže proto, že nás k tomu někdo nutí, ale proto, že jsme ve víře hluboce přesvědčeni, že je zástupcem Krista na zemi a že sám Pán skrze něho vede Církev a udržuje ji v pravdě.

Věřící svědomí vede k posluš-nosti vůči papeži. Papež pak osvě-cuje svědomí, které nutně potře-buje jasnou orientaci a doplnění

do celistvosti. „Smysl pro správné a nesprávné, první prvek každého náboženství, je tak křehký, tak podřízený náhodám, zatemněný a převrácený, tak subtilní ve své schopnosti argumentovat, tak ovlivnitelný výchovou, ale i pýchou a vášněmi, tak nestálý ve svém běhu, že uprostřed zápasu o bytí a uprostřed různých skutečností a triumfů lidského ducha je tento učitel nejvyššího smyslu ze všech učitelů nejméně zřetelný a Církev a papež jsou podle Božího plánu pro něho pomoc v této naléhavé potřebě.“

Podle Newmana se nemůže svědomí dostat do kolize se závaznou naukou víry a mravů Církve. Svědomí totiž nemá žádnou kompetenci v otázkách zjevené nauky, jejíž neomylnou strážkyní je Církev. Newman ví, „že ve věci nauky není pro mne ‚její výsost svědomí‘ odpovídajícím soudním dvorem pro to, co bych chtěl pokládat za platnou výpověď v dané věci.“ Zda někdo přijímá zjevenou a od Církve předkládanou nauku, není v první řadě věci svědomitosti anebo nesevědomitosti, nýbrž věci víry nebo nevíry. Kdo se tedy domnívá, že musí z důvodů svědomí odmítnout pravdu, kterou Církev předkládá, např. ve skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii, v tělesné zmrtvýchvstání anebo v panenství Panny Marie, je v bludu. Nedává se věst svědomím, nýbrž nevírou. Přesněji řečeno: jeho svědomí není osvětlováno vírou, nýbrž se nachází v temnotě bludu. Svědomí věřícího katolika musí být vždy svědomí vírou utvářené a církevní.

Autorita Církve a papeže má své hranice. Nemá nic společného se zvláštními nebo světskými modely vlády, jak tvrdili Newmanovi protihráči. Neomylná autorita Církve sahá tak daleko, jak sahá Zjevení. Když učiní papež rozhodnutí ve věci církevního pořádku, kázně nebo správy, nenárokují si taková rozhodnutí punc neomylnosti (např. jmeno-

John Henry Newman

vání biskupů, liturgické směrnice, disciplinární opatření, iniciativy v oblasti ekumenismu a mezináboženského dialogu). To platí tím více, když papež zaujímá stanovisko ke každodenním otázkám, např. politickým.

Věřící katolik bude taková rozhodnutí přijímat s takovým druhem poslušnosti, aby nebyla ohrožena jednota Církve. V žádném případě nebude proti nim veřejně vystupovat. V jednotlivých případech může dospět k přesvědčení, které není

v souladu s míněním papeže. Ale zde stanoví Newman velice přísná měřítká: „Prima facie je jeho přísnou povinností, již z pocitu loyality, věřit, že papež je v právu a jedná odpovídajícím způsobem. Musí přemáhat každé neušlechtilé, nízké, sebejisté vulgární hnutí přirozenosti, které se již při první zvěsti o příkazu představeného staví do opozice a ptá se, zda nepřekračuje své kompetence a práva, a má radost z toho, že v nějaké morální nebo praktické záležitosti dochází ke skepticismu. Katolik nemůže být jednostranně rozhodnut, že si bude osobovat právo myslet, říkat a dělat to, co se mu líbí, a otázky po správném a nesprávném, povinnost uposlechnout a sklon mluvit tak, jak mluví jeho hlava, a ve všech případech stát mu po boku, nemůže prostě jen tak dát stranou. Když se bude dbát tohoto pravidla, může jen velmi zřídka docházet ke střetům mezi autoritou svědomí a autoritou papeže. Na druhé straně zde má-

me v té skutečnosti, že svědomí jednoho každého je v mimořádných případech svobodné, spolehlivou záruku, že žádný papež, jak někdo namítá, nemůže zneužít falešné svědomí pro vlastní účely.“

V „Dopisu hraběti z Norfolku“ uzavírá Newman své úvahy o svědomí často citovaným přípitkem: „Kdyby bylo nutné při přípitku po jídle vzdát hold náboženství (což se mi ovšem nezdá zcela v pořádku), pak bych připil jistě na papeže, ale nejdříve na svědomí a pak teprve na papeže.“ Toto rčení komentoval Newman mrknutím oka. Což jednoduše a prostě znamená, že naše poslušnost vůči papeži není slepá, nýbrž církevním svědomím podporovaná poslušnost. Kdo s vírou přijímá poslání papeže, bude ho také poslouchat ve vnitřních přesvědčeních svědomí. Takže nejdříve přichází svědomí, vírou osvětlené svědomí, a pak teprve papež.

Newman trvá důsledně na podřízení svědomí Církvi. Katolíci se nemohou odvolávat na něho a na jeho spíše humorný přípitek, aby stavěli autoritu svého svědomí proti autoritě papeže. Obě autority, jak ta subjektivní, tak ta objektivní, zůstávají spolu svázány: papež se svědomím a svědomí s papežem.

Závěrečná poznámka:

Pojem svědomí se v dnešním způsobu používání stal mnohooznačný. Kardinál Newman nám může svým životem a svým učením pomoci znovu pojmout svědomí jako ozvěnu Božího hlasu a oddělit je od falešných pojetí. Newman uměl přivést důstojnost svědomí k plné platnosti, aniž by se uchýlil od objektivní pravdy. Nikdy by neřekl: „Svědomí ano! – Bůh nebo víra nebo Církev ne!“ A právě proto Bůh a víra a Církev ano! Svědomí je původní místodržící Kristův. Je správcem pravdy v našich srdcích.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Ale stejně tak je tomu ve všech lidských oblastech. Jestliže v rodinách nestojí na prvním místě Bůh, láska k němu a z toho plynoucí láska k bližním, ale majetek, kariéra, pohodlí, zábava, není divu, že dojde k zanedbání toho, co je nejpodstatnější: předávání života a předávání víry. Pokud toto dvojjediné předávání selhává, společnost směřuje k vlastní smrti. Jestliže v podnikání jde jen o zisk a úspěch a zcela stranou zůstává to nejpodstatnější, a to je služba bližním a společnosti, zbude jen sobecký materialistický konzumismus a prohlubuje se povážlivě propast mezi bohatými a chudými. Jestliže v politice jde pouze o mocenské postavení a osobní prospěch, není divu že místo služby veřejnému blahu kvete korupce a kariérismus.

Jestliže ve společnosti ztratily svou váhu základní hodnoty, je to proto, že především byla anulována hodnota nejpodstatnější: Bůh nestojí na prvním místě. Jedině Bůh je základ, který dává hodnotu všem hodnotám. Je možné být dobrým křesťanem a přitom podnikatelem, a to velice úspěšným a dokonce velice bohatým. Jestliže takový podnikatel přitom neztrácí ze zřetele to jediné, čeho je zapotřebí, jak velkým požehnáním se může stát pro tuto společnost. To platí pro jakékoliv civilní povolání: je třeba je naplnit tím jediným potřebným. To je pole pro pravé a žádoucí uplatnění laiků v Církvi, nikoliv to, že se chtějí uplatnit v tom, co svou podstatou přísluší posvěceným osobám.

-red-

Z Der Fels 3; 4; 5/2004
přeložil -lš-

Zpět ke kořenům

Duchovní impulsy pro Evropu z Východu

Plody minulosti, oběť budoucnosti?

Papež Jan Pavel II. opakovaně vyzýval evropské politiky, aby nezapomínali na křesťanské dědictví starého kontinentu. Ještě počátkem května, den po oficiálním rozšíření EU směrem na Východ, připomněl, že Evropa „nestojí jen na politice a hospodářství, ale potřebuje duchovní hodnoty“. Také několik biskupů z nových států připomnělo několik dní po historickém kroku, jako by chtěli staré obyvatele nyní společného evropského domu zapřísahat, aby na toto duchovní bohatství nejen nezapomínali, nýbrž aby je záměrně oživovali. Tak zdůraznili biskupové z Estonska, Litvy a Lotyšska ve společném prohlášení o základní roli křesťanské víry v dějinách Evropy.

Prohlášení pobaltských biskupských konferencí zůstalo v médiích bývalé evropské patnáctky takřka bez povšimnutí. Bylo však skutečně zásadní. S odvoláním na papeže vyjádřili biskupové důrazně své přesvědčení, že „Evropa byla schopna integrovat národy a kultury a stát se společným kontinentem jen díky svému základnímu duchovnímu dědictví a síle křesťanství“. Nezůstali pouze při pohledu na minulost: „Jako Evropané chceme si být vždy plně vědomi kulturního a duchovního dědictví minulosti a potvrzujeme s odvoláním na slova Jana Pavla II., velkého Evropana, že společnost, která zapomíná na svou minulost, vystavuje se nebezpečí, že nebude schopna se postavit čelem k přítomnosti a co horšího, stane se obětí budoucnosti.“

Jinými slovy – minulost byla poznamenána totalitářismem a komunistickou diktaturou. Budoucnost by

mohla stát ve znamení jiného druhu materialismu, totiž kapitalismu. Obě diktatury nestrpí žádnou svobodu. Jedna potírá náboženskou svobodu zcela oficiálně, druhá postupuje delikátněji. Její zbrani je politická korektnost, ustavičné špinění, přehlížení, totalitární laicismus, zbabělost a smířlivost některých hodnostářů, maximalizace požitkářství reklamou a trhem, pohrdání city ve sdělovacích prostředcích a prožívání nihilismu. Jsou zde ještě jiné zbraně, ale výsledek je stále stejný: pod pláštíkem svobody, což je ve skutečnosti volnomyšlenkářství či autonomie, se potlačuje pojem svobody jakožto rozhodnutí pro dobro a pro pravdu. Před něčím takovým biskupové obzvláště varují, když píšou: „Naše národy, které musely prožívat bolestnou zkušenost být zbaveny svobody v ateistické společnosti, mohou podat svědectví o významu víry a náboženských hodnot pro ochranu lidské důstojnosti a pro plný rozvoj člověka... Naše pobaltské republiky znovu získaly svou nezávislost a zaplatily za to vysokou cenu; proto si tak vážíme hodnot svobody a nezávislosti. Ty vyžadují rozvoj odpovědnosti za bezpečnost a blaho všech občanů.“

Minulost poznamenala církve v těchto zemích. To platí také pro církve jiných členských

zemí. Jsou to církve – mučednice. Platily půl století vysokou cenu krve. Starší mezi námi znají jméno kardinála Mindszentyho, maďarského primasa, kardinála Berana a kardinála Tomáška z Prahy, kardinála Wyszyńskiego, polského primasa. Mindszenty zemřel 1975 v exilu a zanechal nám slavnou modlitbu k Paně Marii:

„Matko Maria, to, co snášíme jako utrpení, obětujeme na smír: vzdechy, slzy a úzkost, strádání a tichý nárek maďarského lidu. Jsme připraveni k utrpení, bolestná Matko, pokud to bude tvůj Syn pokládat za potřebné pro naši spásu. Ale prosíme, pozvedni nás opět, náš národ, navštívený utrpením jako Job. Ukaž nám, že jsi Matkou.“

Modlitba dávala pronásledovaným odvahu ve strádání. Byla to poslední zbraň, Západ nechal Maďarsko volky nevolky ve stychu, jen mužové jako P. Werenfried a jeho Kirche in Not nebo panevropský prezident Otto von Habsburk stáli tehdy po boku pronásledované maďarské církve. Podali svědectví také o jiné, křesťanské a svobodné Evropě. Nyní se sužované národy vracejí domů, do svobodné Evropy.

Přibližně o 54 milionů katolíků obohatí deset vstupujících zemí křesťanský prvek v Evropě. Celkem se Evropa rozšíří o 76 milionů obyvatel, bude tedy početně katolickější. Většina katolíků přichází samozřejmě z Polska, kde tvoří katolíci 90 %

obyvatelstva. Polsko se také zasazovalo a stále ještě zasazuje o to, aby vztah k Bohu byl zakotven v evropské ústavě. V rozhlásovém projevu řekl prezident Kwaśniewski, že text preambule byl již zformulován, „ale umíme si představit také jiný úvod do této preambule“. Podle prezidenta by text mohl znít následovně: „My, kteří jsme věrni hluboko sahající evropské křesťanské tradici, přijímáme tuto ústavu.“ Podle francouzské agentury AFP vyslovil tento návrh prezident evropského konventu Valéry Giscard d'Estaing při své dubnové návštěvě ve Varšavě.

Ovšem duchovní vliv nových členů se spíše než do formulace textů mísí do samotného života. „Udělej, co sám zmůžeš. Zbytek udělá Bůh“ – toto heslo sv. Jana Boska stálo pod stropem jednoho centra pro mladé v Bratislavě. Je to rada, kterou se dříve mnozí řídili a dělají to i dnes. Stavěli sami své kostely. Nejen v Bratislavě, ale také v Nitře, v sídlišti pro 30 000 duší. Synové a otcové se spojili, aby postavili kostel a farní centrum. Každou neděli se mše svaté účastní na 5 000 věřících, každý rok je biřmování pro 400 mladých křesťanů a to též platí pro první svatá přijímání. Každý týden je až 8 křtů. Obroda církve v této zemi je zcela reálná a otázka, která je s tím spojena, zní: Přenese mučednická církev tento rozkvět i do bohaté Evropy? Anebo budou katakomby z doby komunismu jen pouhou vzpomínkou?

Na tyto otázky není lehká odpověď. I návrat k jednou učiněné zkušenosti nemusí vždy vést dále. Když před více než deseti lety přistupovalo Španělsko do EU, spojovali s tím mnozí katolíci naději, že zmaterializovaná EU dostane nové impulsy z katolické Kastilie. Trend však probíhal opačným směrem. Španělsko se stalo materialistické. Ovšem španělská církev nebyla v tu dobu mučednická církev. Proto

zůstává oprávněná naděje, že přístup nových středoevropských zemí by mohl přinést duchovní vzpruhu. Nic není naléhavějšího než obnova víry, protože i společenská situace je dnes zcela jiná než před deseti, dvaceti lety. Pobaltští biskupové to cítili, když na základě odkazu společných hodnot zdůraznili svou angažovanost hlásat a hájit a předat budoucím generacím hodnoty lidské důstojnosti, svatosti a nedotknutelnosti života od početí až do přirozené smrti, ústřední roli rodiny založené na manželství, solidaritu s chudými, princip subsidiarity, význam práva a podporu svobody a demokracie.

Právě o to jde. Proto Evropa potřebuje Východ. Starý kontinent si je nejen méně jistý ve svých instinktech, zdá se, že je unavený. Peníze sice jsou, ale duch je slabý. Debata kolem Gibsonova filmu prokázala u mnoha biskupů a křesťanských politiků touhu po harmonii a konsensu. Raději konsensus než přiznání k vlastním pravdám a vlastnímu přesvědčení. Vyznání a znalost vlastní víry je vzhledem k islámskému ohrožení Evropy ještě naléhavější než před deseti lety. Evropa příliš rychle budí dojem, že je unavená a že se už vzdala. Neboť pro konsensus a kulturní přizpůsobení pluralitní společnosti platí to, co formuloval již Albert Veliký: poloviční vědění ničí víru, celé vědění ji ctí a zdokonaluje. V tomto smyslu může duchovní příliv krve z Východu působit oživujícím způsobem. Je snad dokonce přímo nutný pro duchovní přežití Evropy.

Duchovní impulsy jsou nutné nejen pro obranu křesťanské Evropy proti islámu. Jsou také nutné pro vnitřní restauraci. Zde bylo možno pozorovat zvláštní zápolení mezi nevěrci a věřícími. Začalo již dávno před vstupem, například zatímco Poláci se bránili liberalizaci potratových zákonů, některé země se snažily přimět je k tomu již před pěti lety. Bez „přizpůsobení evropskému standardu“, říkali minis-

P. Werenfried van Straaten (uprostřed) a Josef kardinal Mindszenty (vpravo)

tryni pro rodinu, nebude přístup do Evropy. Tehdejší vláda trvala na svém. Když se dostala ve Varšavě k moci levice, byl s odporem konec.

Impulsy víry nejsou otázkou počtu. „Víra je nejvyšší vášně mého života,“ napsal Sören Kirkegaard. Je rozdíl, zda do 350

milionové společnosti bude integrováno 50 milionů zvykových křesťanů, nebo 12 milionů praktikujících katolíků. I ve společnosti poznamenané nadbytkem může tato nejvyšší vášnivá zanícenost udržet své netušené síly, a to tím spíše, když ohněm pronásledování nebyla

UPÍRAT ŽIDŮM HLÁSÁNÍ EVANGELIA JE NEJHORŠÍ FORMA ANTISEMITISMU

Bible vyzývá křesťany, aby seznamovali Židy s Mesiášem. Prohlásil to vedoucí mesiánské obce v Izraeli Arthur Goldberg při výročním zasedání Evangelizační služby pro Izrael (EDI). Podle jeho slov Církev obdržela od Boha za úkol těšit židovský národ zvěstí, že Bůh odpouští hříchy tomu, kdo věří v Ježíše Krista. Křesťané, kteří Židům upírají hlásání evangelia, provozují „nejhorší formu antisemitismu, jakou si vůbec můžeme představit“, prohlásil tento teolog, narozený v USA, který vede křesťansko-židovskou obec v Tel Avivu. Kritizoval všechny „přátele Izraele“, kteří rezignovali na hlásání evangelia. Oni sice prokazují materiální pomoc, ale z duchovního hlediska dávají Židům jen útěchu „na cestu do pekel“. Tím, že někdo financuje návrat ruských Židů do Iz-

raele, pomáhá jim jen zcela povrchně, když nepoukazuje na skutečného zachránce Ježíše Krista. Ani hanba z nucených křtů, ani pogromy a holokaust nemohou zakrýt skutečnost, že mimo Krista žádná jiná cesta nevede k věčné spáse.

V Izraeli je asi 100 mesiánských obcí s 6 000 členy. Většina z nich je misijně zaměřena. Sklad Bibli v Tel Avivu rozděluje hebrejské překlady Nového zákona zahraničním pracovníkům z Filipín a ti je dále předávají svým zaměstnavatelům. Při jedné konferenci bylo během několika minut rozebráno na 300 Nových zákonů. Filipínští pracovníci nemají pojem o náboženské situaci v Izraeli a domnívají se, že většina lidí zde jsou křesťané, protože se jedná o zemi, kde žil Kristus.

zničena, ale živena. V Polsku se stal tento zápal součástí národní identity, v Maďarsku spojilo pronásledování komunistickým režimem církev s touhou po svobodě. V Česku naopak touha po svobodě neměla náboženský základ. Od Prahy lze v tomto směru sotva co očekávat.

Jistě, minulost neprošla u středoevropských národů bez následků. V Maďarsku zbyla asi šestina praktikujících katolíků, třetina obyvatel o sobě prohlašuje, že se nehlásí k náboženství, nedostatek kněží je citelný. Zcela jinak je tomu v Polsku. Tam je nadále tak mnoho povolání, že mnoho kněží působí ve světě jako misiónáři, a to i v západní Evropě. Jeden z nich je dokonce čtvrt století papežem a obdržel cenu Karla Velikého za zásluhy o sjednocení Evropy. Je to jako ironie dějin, že nyní papež z Polska následují mezi svobodné národy Evropy další osvobozené země. Je to tentýž papež, který v posledních letech vyzýval zvláště Polsko a Slovensko, aby hájily svou křesťanskou identitu a přispěly tak k oživení duše západní Evropy. Snad k tomu může dojít, alespoň v prvních letech. Jak se tyto národy zachovají v pokušení konzumu a luxusu, to je otázka. Bylo by asi chybné se domnívat, že církve a národy tomuto pokušení podlehnou. Dědictví mučedníků působí silně. Může vnést nové impulsy do západní Evropy, odvyklé utrpení a podrobené svému luxusu. Ex oriente lux – můžeme s napětím očekávat, nakolik a jak dlouho bude toto světlo svítit. Podle pobaltských biskupů je to také otázka víry. „V důvěře, kterou žijí naše víra ve zmrtychvstalého Krista, a v starosti o všechny církve, kterou sdílíme se Svatým otcem, zdůrazňujeme a opakujeme s ním: Evropo, která stojíš na prahu třetího tisíciletí, otevři své brány Pánu! Buď sebou samou! Odhal svůj původ! Oživ své kořeny!“

Z Der Fels 6/2004
přeložil -lš

Jak se stát úspěšným

Tom Monaghan je jedním z nejbohatších lidí USA. Je vlastníkem největší světové sítě restaurací „Domino's Pizza“. Založil právníckou školu „Ave Maria“ v Ann Arbor a rovněž základní školy „Spiritus Sanctus“, které vedou řádové sestry a kde se žáci denně účastní mše svaté. Založil nadaci katolického radia „Ave Maria“, které podporuje organizace na obranu života od početí až do přirozené smrti. Nyní plánuje založení univerzity v Naples na Floridě. Bude to po čtyřiceti letech první katolická univerzita na území USA.

V dubnu 2004 poskytl Tom Monaghan rozhovor časopisu Mítujcíc síť.

Je dnes možné řídit se v byznysu zásadami křesťanské morálky?

Vlastníme-li mnoho peněz, není na tom nic zlého. Jestliže je používáme poctivým způsobem a k dobrým účelům, nepředstavují zlo. Umím se těšit ze všech těch věcí, které je možno opatřit za peníze: ze soukromého letadla, helikoptéry, jachty, sportovního klubu. Mým nejdůležitějším životním úkolem je však boj proti zlu přemáháním vlastních slabostí a nedokonalostí – čili život ve shodě s příkázáními a mravními zásadami, které nám zjevil Ježíš Kristus.

Pokud jde o oblast byznysu, vždy jsem byl rozhodnutý porážet své konkurenty, odstavit je solidní prací a nejlepšími výsledky, ale vždy jsem to dělal tím nejryzejším a nepoctivějším způsobem ve shodě s mravními zásadami. Tento můj idealistický postoj pokládali druzí za naivní, nerozumný či přímo bláznivý, zvláště na počátku rozvoje firmy, kdy jsme prožívali různé krize a hrozba bankrotu byla velmi velká. Dnes jsem pevně přesvědčen, že nakonec jediné dodržování morálních zásad zachránilo moji firmu před krachem. **Věrnost Bohu až do konce podpořila naději, dodávala energii k usilovné činnosti, což přineslo své plody překonáním všech krizí a přispělo k soustavnému rozvoji mé firmy.**

Když jsem 9. ledna 1960 koupil první restauraci, bylo mi 23 a neměl jsem žádnou průpravu

k podnikání. Byla to malíčka restaurace na půdě univerzity Michigan v Ypsilanty, ve které jsme prodávali pizzy. V prvním týdnu jsme vydělali jen 99 dolarů. Když jsme v lednu 1985 slavili 25leté trvání podniku, měli jsme již 2600 restaurací v 50 státech a v šesti dalších zemích, o rok poději jich bylo již 3600 a roční výnos činil 2 mld. dolarů. V roce 2000 byla „Domino's Pizza“ již v 66 zemích, zaměstnávala 120 000 pracovníků v 7 000 restauracích a prodej vynesl 3,54 mld. dolarů.

Způsob jak vést a budovat podnik jsem se učil v ustavičném úsilí a námaze a také vlastními chybami. To vše vycházelo ze zvláštní životní filozofie, která se opírá o pět priorit. Uvědomil jsem si je v době vojenské služby u námořnictva během plavby z Filipín do Japonska. Měl jsem tehdy mnoho času na modlitbu a přemýšlení. **Pochopil jsem, že nejdůležitějším cílem mého života je dosáhnout nebe a přivést tam s sebou tolik lidí, kolik je**

Tom Monaghan

jen možné. Od té doby se řídím pěti prioritami: duchovní, společenskou, rozumovou, fyzickou a finanční.

Mnohokrát jste dosvědčil, že největším pokladem není materiální bohatství, ale víra. Můžete se s našimi čtenáři podělit o svoji zkušenost víry v Boha?

První prioritou v mém životě jsou **duchovní hodnoty**. Největší úspěch mého života nepředstavuje „Domino's Pizza“. Bude jim teprve moje spása, až dosáhnu nebe, a po tom toužím celým svým srdcem. Člověk nikdy nenajde štěstí, jestliže se skrže víru neotevře Boží lásce a bezmezně Bohu nedůvěřuje. Proto se každý člověk musí denně modlit. Víra se rodí, rozvíjí a prohlubuje každodenní a vytrvalou modlitbou. Když se upřímně modlíme, získáváme největší duchovní poklady: víru, naději a lásku. Denní plán si stanovím tak, že se každý den modlím velký růženec, čtu a rozjímám o Písmu svatém a účastním se mše svaté

První pizzeria

a přijímám do svého srdce Ježíše ve svatém přijímání, které je mojí největší silou a zdrojem ustavičné životní radosti. Pravidelně přistupuji ke zpovědi a mám svého duchovního vůdce. **Nemohu pochopit, proč někteří křesťané, když se dopustí smrtelného hříchu, nepřistoupí ihned ke zpovědi.** Život ve stavu těžkého hříchu je hrozné utrpení, stav duchovní smrti, zotročení zlem. Ve svátosti smíření nás Ježíš zbavuje tohoto strašného otroctví. On nám vždy odpouští hříchy. Je třeba se jen upřímně vyznat z vin a rozhodnout se pro nápravu. I kdyby někdo hřešil denně, ať se nikdy nevzdává a ihned přistoupí ke zpovědi a přijme svaté přijímání. Jen tak ho Ježíš může vyléčit a přes pády přivést k největšímu úspěchu – do nebe.

Víru v Ježíše Krista sřezím jako svůj největší poklad. Ježíš Kristus je pro mne jediným Pánem a Spasitelem, pravým Bohem, který se stal pravým člověkem, aby nám svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním otevřel cestu do nebe.

Moje víra je v procesu ustavičného rozvoje a růstu. Když mi byly 4 roky, zemřel mi otec a dali nás i s bratrem do katolického sirotčince. Velký vliv na moji výchovu měla sestra Berarda, původem Polka. Její osobnost, ze které vzařovala добрta a teplo mateřské lásky, byla rozhodující pro formování mé víry v období dětství.

Více než rok jsem byl v kněžském semináři a chtěl jsem se stát knězem. Bohužel rektor uznal, že se k tomu nehodím, a musel jsem nastoupit jinou dráhu. Jsem přesvědčen, že dar kněžského svěcení je největší privilegium, jakým Kristus může obdarovat člověka zde na zemi. Velice si vážím kněží. **Novokněz je mnohem významnější než prezident, premiér, králové a největší byznysmeni a všichni velikáni tohoto světa,** protože skrže dar kněžství Ježíš Kristus odpouští hříchy ve svátosti pokání, zpřimňuje svou spásu v tajem-

ství Eucharistie a dělí se s námi o svůj zmrtvýchvstalý život.

Byl jsem vždy člověkem věřícím, který si je vědom, že pokud nebude v dobrém vztahu k Bohu, nikdy nedosáhne pravého štěstí. **Nikdy bych nebyl schopen dosáhnout v byznysu úspěchu bez síly ducha, kterou jsem čerpal z modlitby a víry v Ježíše Krista.** Od samého počátku jsem se v životě potkával s obtížemi. Mnoho z nich vypadalo jako opravdový knokaut. Jen díky víře a modlitbě jsem se zvedal z největších krizí a vycházel jsem z nich silnější. **Bez ohledu na to, jak jsem unavený anebo zaměstnaný, vždy si najdu čas pro modlitbu, pro růženec, Eucharistii a vždy z toho vyjdu zregenerovaný.** Osobní styk s Ježíšem v modlitbě je můj největší poklad.

V roce 1984 jsem poprvé jel do Medjugorje. Spolu s desítkou poutníků jsem byl svědkem zjevení Matky Boží dětem v malém pokoji na faře. Byla to pro mě výjimečná zkušenost Mariiny přítomnosti, jeden z největších zážitků, který posílil moji víru a byl dopingem k ještě horlivější modlitbě.

A co další priority, kterými se řídíte v životě?

Druhou prioritou označuji jako **společenskou**, protože se jedná o můj vztah k jiným lidem. Ihned po Bohu nejdůležitější osobou v mém životě je moje žena a moje děti. Vzali jsme se 25. srpna 1962. Začátky byly obtížné, protože výdělků byly velice skromné. Neměli jsme vlastní dům, mnoho let jsme bydleli v kempingovém přívěsu. I přes skromné podmínky jsme byli velice šťastní, protože právě štěstí nedávají peníze, ale láska. Teď, když jsme bohatí, nic z toho štěstí se neztratilo, protože díky modlitbě jsme oba blízko Bohu a naše láska se stále více prohlubuje.

Po ženě a dětech přicházejí přátelé. Řídím se v životě zlatou zásadou: *Jednej s lidmi tak, jak bys chtěl, aby oni jednali s te-*

Monaghan se sestrou Berardou

hou. Vždy vysvětluji svým pracovníkům, že úspěch v byznysu je možný jen tehdy, když budou dobré výrobky, dobrá obsluha a ve styku se zákazníky se bude uplatňovat ona zásada. Být slušný a milý k jiným, myslet na jejich potřeby – tomu jsem se naučil v sirotčinci od sestry Berardy. Etikému a slušnému chování je nutno se naučit. Představený to musí učit podřízené příkladem svého života.

Mojí životní devizou je důvěřovat lidem, protože chci u druhých vidět především dobro a ne zlo. Ale život mě naučil jedné věci: když pracovník porušuje etické zásady, je třeba postupovat jako se shnilým jablkem. Bez ohledu na to, jak bylo vábné a krásné, vím, že způsobí zkázu celého koše, proto ho ihned vyhazuji, pro dobro firmy i jeho samého.

Třetí prioritou, kterou se řídím, je péče o **správnou a zdravou mysl.** Nezbytnou podmínkou je čisté svědomí, které umožňuje

správné sebehodnocení, vytváří základ radosti a optimismu. To všechno podporuje dosažení úspěchu i v oblasti byznysu. Navíc náš rozum potřebuje ustavičné cvičení, získávat nové informace, aby rozvíjel své možnosti a svou intelektuální úroveň.

Čtvrtou prioritou je fyzická kondice. Pamatuji na to, že tělo je chrámem ducha. Potřebuje vlastní pohodu a odpovědné zacházení. Fyzicky zdravý je Božím darem a není možné je lehkomyslně utrácet. Abych si udržel správnou kondici, 6x v týdnu po desetikilometrovém běhu 45 minut cvičím. Dvakrát týdně končí běh ve fit-klubu, kde hodinu cvičím. Pečuji o to, abych zdravě jedl. Dezerty jím jen 11x v roce u příležitosti svátků. Praktikuji půst. Díky tomuto způsobu života i ve svých 68 letech se těším dobrému zdraví. Také své spolupracovníky vyzývám, aby pečovali o své zdraví a udržovali správnou váhu. Svěho zástupce Dicka Muellera jsem inspiro-

val, aby během roku snížil tělesnou váhu o 50 kg a připravil se na maratónský běh v Baton Rouge. Slíbil jsem mu, že když to dokáže, čeká ho v cíli šek na 50 000 dolarů. Dick to zvládl výborně, během roku zhubl o 50 kg a po roce systematického tréninku se mu podařilo zaběhnout maratón. Jako odměnu dostal slíbený šek.

Pátou prioritou jsou finance. Jsou-li splněny první čtyři podmínky, je možný úspěch i v oblasti byznysu. Jsem o tom tak přesvědčen, jako že po noci následuje den.

Můžete říci něco o nové katolické univerzitě „Ave Maria“ na Floridě?

Tato univerzita bude spočívat na třech základech. Nejdůležitější je duchovní dimenze a pak teprve dimenze vědecká a organizace života studentů.

V současné době se na mnoha katolických univerzitách silně zanedbává duchovní stránka a péče o prohlubování katolické víry studujících. V důsledku tohoto zanedbávání mají studenti po absolvování mnohem slabší víru než na začátku studia. Již 25 let jsem pociťoval potřebu založit katolická vzdělávací centra, která by se vyznačovala křesťanskou duchovností a péčí o prohlubování víry, aby vznikala elita silných vedoucích osobností v katolické církvi. Proto jsem určil 200 mil. dolarů na budovu nové univerzity a všechnu svou energii jsem soustředil na realizaci tohoto projektu, který bude pravděpodobně dokončen v roce 2006. Na univerzitě „Ave Maria“ se bude přednášet solidní katolická teologie, zcela věrná učení Církve. Všichni naši studenti budou muset v každém semestru absolvovat přednášky z teologie a filozofie. Byli vybráni nejlepší učitelé, kteří se zavázali, že složí přísahu věrnosti magisteriu do rukou místního biskupa. Na pozemku univerzitního městečka bude mnoho symbolů svědčících o tom, že

Začátek byl velmi těžký ...

jde o katolickou instituci. Bude tam postaven největší katolický kostel na území Severní Ameriky. Výstavba je v běhu a předpokládáme, že se zde ubytují katolíci, kteří prožívají každodenně svou víru. Již dnes 25 % studujících jsou kněží a zasvěcené osoby. Plánujeme, že na území městečka bude denně slouženo 15 – 20 mší svatých, bude zde věčná zpovědnice a ustavičná adorace Nejsvětější Svátosti. Bude tu kolem 6000 studentů a směřujeme k tomu, aby to byla nejlepší univerzita na území Spojených států, ceněná více než Harvard či Yale. Nechceme být největší, ale nejlepší.

Důraz se bude klást rovněž na provozování sportu, protože to pomáhá při formování charakteru a výchově mladých lidí. Chceme mít studenty nejen z USA, ale i ze zahraničí, ze 100 různých zemí. Na území městečka bude zakázán veškerý prodej knih a časopisů s pornografickým zaměřením a rovněž anti-koncepčních prostředků.

Několikrát jste se setkal se Svatým otcem...

Jan Pavel II. je pro mne největší autoritou a opravdovým hrdinou. Z jeho osoby vyzáruje svatost, což jsem zakusil při každém setkání. Přijímal jsem

z jeho rukou svatě přijímání; to jsou okamžiky, na které se nikdy nezapomíná. Několik hodin po našem prvním setkání 7. května 1987 se zrodila myšlenka založit „Legatus“, organizaci, která sdružuje katolické podnikatele. **Úkolem členů je prohlubovat a uvádět do života zásady katolické víry v podnicích a v profesionálním i osobním životě.**

V jednotlivých výborech se organizují každý měsíc setkání a jednou za rok týdenní rekollece a pouť k některé známé svatyni. „Legatus“ znamená vyslanec, proto jsou členové zavázáni podílet se s jinými o svoji víru svým vlastním svědectvím – dobrými

činy a vysokými etickými standardy. Současně patří k organizaci 1800 podnikatelů rozdělených do 58 sekcí v USA a v Kanadě, Itálii a Irsku. Organizace je určena pro katolické podnikatele, jejichž firma má hodnotu nejméně 100 mil. dolarů a příjmem nejméně 10 milionů dolarů ročně netto.

Na jednom setkání se členy „Legatus“ řekl Svatý otec: *Svět potřebuje autentické svědky křesťanské etiky v podnikání. Církev vás zve k veřejnému a vytrvalému plnění této úlohy.*

*Z Mítujcie się 3/2004
přeložil -lš-*

Satanův bestseller

„Lež musí být tak velká, aby nikoho ani nenapadlo, že je to lež“ (Göbels)

Na západním knižním trhu se těší velké popularitě román Dana Browna „The Da Vinci Code“ (Německý překlad nese titul „Sakrileg“ – Svatokrádež). Kniha se šíří světem jako satanská odpověď na film „Umučení Krista“.

Je to klasický příklad čtivě a poutavě napsané literatury, která využívá všeho toho, co se v současné době těší u publika a jeho pochybného vkusu oblibě, aby velkou směsí fantazie a překroucených pravd od základu hanobil katolickou víru tak, aby ji v očích čtenářů přímo zhnusil. Především takoví, kteří hledají nějaký důvod, aby mohli setřást to, co se jim stalo pro jejich náboženskou lhostejnost nepřijemné a nepohodlné, vítají takovou četbu jako své konečné osvobození.

I kdyby vznikla celá knihovna spisů, která takový pamflet zcela nesporným způsobem usvědčí ze lži a vyvrátí, nikomu se již nepodaří smazat to, co se četbou tohoto románu usadí v lidských myslích a obecném přesvědčení. Jedním z takových pokusů je kniha Car-

la Olsona a Sandry Mieselové „The Da Vinci Hoax“ (Podvod Da Vinci).

O románu Dana Browna řekl Carl Olson pro agenturu Zenit mimo jiné:

Román se opírá o četné esoterické, novognostické a feministické názory, které jsou v přímém rozporu s křesťanstvím. To, co vyvolalo především pozornost čtenářů Brownova románu, je tvrzení, že Ježíš a Maria Magdaléna byli manželé. Ale to je ve skutečnosti jen špička ledovce.

Pod povrchem děje se skrývá zvláštní náboženská populistická ideologie, podle které je křesťanství násilná a krvavá lež, katolická církev je temná, ženě nepřátelská instituce a každý člověk si může vytvořit své vlastní náboženství.

Autor románu sám přiznal, že většina idejí „The Da Vinci Code“ nepochází od něho samého. Duchovní, duševní a ideologické dědictví je možno nacházet několik desetiletí i století předem. Převzal je z různých starších populárních knih, které jsou plné teorií spiknutí, převrácené katolické teologie a pře-

kroucených údajů o historických osobách a událostech. To všechno autor zamíchal do populární legendy, která je zábavná, napínavá a přesvědčující. Román se jeví jako odhalení utajovaného vědění o důležitých pravdách, jako velké objevení spiknutí a duchovní manifest, který slibuje, že je možno odmítnout jakékoliv tradiční náboženství, a otevřít dokořán dveře subjektivnímu individualismu.

Není málo katolíků, kteří jsou přesvědčeni, že román je nádherným literárním dílem, které jim může pomoci lépe probádat svou víru. Ale kniha ve skutečnosti staví na tom, že Ježíš je pouhý člověk, že křesťanství je hanebný klam a podvod, které nemá právo představovat se jako objektivní náboženská pravda.

Román obsahuje spoustu evidentních nepravd, ze kterých je možno ho usvědčit pouhým nahlédnutím do některé encyklopedie. Jednou takovou lží je tvrzení, že až do Nicejského koncilu nikdo nevěřil, že Ježíš je Bůh, že katolická církev upálila ve středověku pět milionů žen, že všechny své náboženské pravdy

ukradla církev z různých pohan- ských náboženství. Celý román je pojat jako milostná historie s podivnými spirituálními rituály a záměnami pohlaví. Vysloveně protikatolická zášť autora je zřejmá také z toho, že se v románu vůbec nezmiňuje o pravoslavlí ani o protestantismu. S neslychanou drzostí zpochybňuje zcela nesporné události a osobnosti takovým způsobem, že si čtenáři odnášejí dojem, že byla konečně odhalena Achillova pata katolické církve. To je tím nebezpečnější, že tito čtenáři nemají nejmenší chuť ani zájem slyšet jakékoliv argumenty, které Brownovy výmysly vyvracejí a uvádějí na pravou míru. Ačkoliv se jedná o fantastický román, přispěl v médiích a veřejném mínění k tomu, že jsou zpochybňována evangelia a důvěryhodnost katolické víry. Román šíří radikální feministické názory, které si tak mohou osvojit milionové masy neschopné zhodnotit, co vlastně konzumují.

Ukazuje se, jak nezbytná je v této souvislosti dobrá katecheze, která by dokázala věřící imunizovat a předat jim solidní znalosti o učení, tradici a dějinách církve. Nejde o to, zakázat četbu takových knih, ale uschopnit lidi, aby je mohli správně zkoumat a hodnotit.

Na cestě k jednotě

Homilie Jana Pavla II. o slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla za účasti cařihradského pravoslavného patriarchy Bartoloměje I.

Ty jsi Kristus, Syn Boha živého (Mt 16, 16). Tak vyznal Petr na Pánův dotaz svou víru také jménem ostatních apoštolů.

V tomto vyznání je potvrzen bezpečný základ naší společné cesty k plnému společenství. Chceme-li totiž jednotu Kristových učedníků, musíme vyjít od Krista. Jako od Petra i od nás je požadováno, abychom vyznali, že ON je kamenem nárožním, Hlavou Církve. V listu „Ut unum sint“ jsem napsal: „Věřit v Krista znamená chtít jednotu; ctít jednotu znamená chtít Církev; chtít Církev znamená chtít společenství milosti, které odpovídá odvěčnému záměru Otce.

Ut unum sint! Odtud pramení náš úkol usilovat o společenství: je to odpověď na horoucí Kristovo přání. Nejedná se o vágní vztah dobrého sousedství, ale o nezrušitelné pouto teologické víry, skrze kterou jsme určeni nikoliv k rozdělení, ale ke společenství.

To, co v průběhu dějin porušilo naše pouto jednoty s Kristem, prožíváme dnes s bolestí. Z tohoto pohledu je naše dnešní setkání nejen zdvořilostním gestem, ale odpovědí na Kristův příkaz. Kristus je Hlavou Církve a my chceme společně pokračovat, abychom udělali to, co je lidsky možné, a překonali to, co nás ještě rozděluje a brání nám mít společenství v těle a krvi Kristově.

S těmito pocity toužím vyjádřit Vám živou vděčnost, Svatosti, za Vaši přítomnost a za myšlenky, které jste nám ráčil předložit. Jsem také rád, že spolu slavíme památku svatých Petra a Pavla, která letos spadá do čtyřicátého výročí požehnaného setkání, ke kterému došlo v Jeruzalémě 5. a 6. ledna 1964 mezi papežem Pavlem VI. a patriarchou Atenagorem I.

Svatosti, toužím Vám ze srdce poděkovat, že jste přijal mé pozvání a dnes tak zviditelnal a utvrdil tímto naším setkáním ducha, který oživoval ony dva jedinečné poutníky, kteří řídili své kroky jeden k druhému a zvolili pro své objetí poprvé právě to místo, kde se zrodila Církev.

Toto setkání nemůže zůstat jen vzpomínkou. Je to pro nás výzva! Vytýčuje nám cestu vzájemného objevení a smiřování. Cestu jistě nikoliv snadnou ani zbavenou překážek. V dojemném gestu našich předchůdců v Jeruzalémě můžeme nacházet sílu k překonání každého nedorozumění a nesnáze, abychom se bez ustání věnovali tomuto úkolu jednoty.

Římská církev se vydala s pevnou vůlí a velkou upřímností na cestu k plnému smíření pomocí iniciativ, které se jevíly krok za krokem jako možné a užitečné. Toužím dnes vyslovit předpověď, že všichni křesťané zintenzívní, každý po svém, úsilí, aby se urychlil den, ve kterém se plně uskuteční Pánovo přání: *Aby byli jedno* (Jan 17,11.21). Kéž

nám svědomí nemůže vyčítat, že jsme zanedbali nějaké kroky, že jsme opomenuli příhodnou příležitost, že jsme nevyzkoušeli všechny cesty!

Víme dobře: jednota, kterou hledáme, je především Boží dar. Nicméně jsme si také vědomi, že uspišení hodiny plného uskutečnění záleží také na nás, na naší modlitbě a na našem obrácení ke Kristu.

Svatosti, pokud jde o mne, musím vyznat, že na cestě hledání jednoty jsem se vždy dával věst jako bezpečným kompasem naukou II. vatikánského koncilu. Encyklika *Ut unum sint*, která byla zveřejněna několik dnů před památnou návštěvou Vaší Svatosti v Římě 1995, potvrdila právě to, co vyslovil Koncil v dekretu *Unitatis redintegratio*, od jehož vydání letos uplyne čtyřicet let.

Vícekrát jsem měl možnost za různých slavnostních okolností podtrhnout, a zdůrazňuji to také dnes, že úkol, který přijala katolická církev na II. vatikánském koncilu, je neodvolatelný. Nemůžeme se ho vzdát!

K doplnění slavnostnosti a radosti dnešního obřadu, aby byl ještě bohatší na duchovní a církevní obsahy, patří obřad vložení pallií novým metropolitům.

Ctihodní bratři, pallium, které dnes přijmete v přítomnosti ekumenického patriarchy, našeho bratra v Kristu, je znamením společenství, které nás sjednocuje z důvodů zvláštního apoštolského svědectví Petra a Pavla. Váže vás k římskému biskupu, nástupci Petrovu, povolánému, aby plnil v Církvi zvláštní službu uprostřed celého biskupského kolegia. Vyslovuji díky za vaši přítomnost a přání, za vaši službu ve prospěch metropolitních církví roztroušených mezi různými národy. Rád vás provázím svou přízní a svou modlitbou.

Ty jsi Kristus, Syn Boha živého! Kolikrát se v mé každodenní modlitbě vracejí tato slova, která představují vyznání Petrovy víry! Na vzácné ikoně, kterou daroval patriarcha Atenagoras I. Pavlu VI. 5. ledna 1964, se dva svatí apoštolové, Petr jako koryfej a Ondřej jako prvoučedník, objímají ve výmluvné řeči lásky pod oslaveným Kristem. Ondřej byl první, který následoval Pána, Petr byl povolán, aby utvrzoval bratry ve víře.

Jich objetí před Kristovou tváří je výzvou k následování na nastoupené cestě směrem k vyhlídce jednoty, které chceme společně dosáhnout.

Kéž nás nezdrží žádná obtíž. Spíše postupujme vpřed v naději, podporováni přimluvou apoštolů a mateřskou ochranou Marie, Matky Krista, Syna Boha živého.

Bolletino Vaticano 29. 6. 2004

Mění se Boží přikázání podle politické situace?

K revizionistické exegezi v otázkách homosexuality

„Existují také jiné formy lidského soužití a je dobře, že se jim dostává uznání od státu. Homosexuální svazky nejsou sice manželství, je třeba pro ně najít jiný termín, ale tato forma soužití si zaslouží náš soucit.“

Je otřesné, že se dnes už málem nikdo ani nedívá, že tato slova pronesl nikdo jiný než papežský nuncius v Madridu mons. Manuel Monteiro de Castro, který je dal k lepšímu na shromáždění španělských biskupů. Nic nesevědí o tom, že by papežský nuncius vzal tato slova zpět a že by se za ně omluvil. Co papežský nuncius ve Španělsku pokládá za „jinou životní formu“, identifikuje katolická víra jako jeden z pěti hříchů, které volají do nebe (srov. KKC čl. 1867). Není žádným tajemstvím, že homosexuální lobby dospělo tak daleko, že se chystá vstoupit do domu Božího hlavním vchodem. Mons. Monteiro Castro není ojedinělý případ. Švýcarští biskupové předstoupili s podobným návrhem před veřejnost. Ohavnost je balena do množství „když“, „ale“ tak dlouho, až si na to věřící zvyknou a pokládají to za pravdu. Na „když“ a „ale“ se rychle zapomíná.

Již desetiletí ovládá revizionistická teologie a biblická exegeze bez jakýchkoliv zábran pole, pokud se na katolických teologických fakultách a v kněžských seminářích jedná o tom, co je to sodomský hřích. Homosexuální neřest se líčí jako nálada a hříčka přírody (tak je tomu i v třetím vydání Lexikonu pro katolickou teologii Waltera Kaspera). Biblická místa, která homosexuální smilství bez nejmenšího náznaku dvojznačnosti odsuzují, se bez jakýchkoli skrupulí vykládají pojednou zcela jinak. Nyní tato vlna překrucování přechází stále více z fakult na samotné biskupy.

Vědecké publikace, které tuto bludnou nauku vylučují, jsou tak vzácné a ojedinělé jako diamanty. To má různé důvody. Dotyční autoři nacházejí pro své publikace jen zcela výjimečně nějakého nakladatele. Mimo to teolog, který by rád udělal kariéru, nebude vydávat všanc svou akademickou budoucnost takovým „politicky nekorektním“ článkem o homosexualitě. Proto je dílo Alexandra Desecara velmi významné, a to i přesto, že má docela malý rozsah (16 stran a 9 stran po-

známek): Alexander Desecar: Bible a homosexualita. Kritika revizionistické exegeze. Iniciativní kruh katolických laiků diocéze Augšpurk, sešit 43.

Autor se narodil 1933 v Subotici a je emeritním profesorem biblické teologie, kterou vyučoval v Argentině. Jeho spisek si vzal na mušku revizionistické exegetické argumenty, které se staví proti církevnímu výkladu biblických míst, která odsuzují homosexualitu. Tento jeho neohrožený postoj je třeba jen uvítat. Bylo by zbytečné dokazovat to, co je zřejmé, totiž že Bible homosexualitu ostře odsuzuje. Biblické texty nenechávají ani u prostého čtenáře nejmenší pochybnost. Důležité naopak je odhalit a posvítit si na revizionistické argumenty, které by z X chtěly udělat U. K tomu je Desecarova práce cenným apologetickým přínosem.

D. postupuje ve třech krocích a všímá si nejprve homosexuality ve Starém zákoně, pak homosexuality v Novém zákoně a uzavírá své vývody několika závěrečnými poznámkami. Argumentuje na úrovni stejných historických premis jako jeho protipartneri. Recenzent nechce skrývat, že se na tyto předpoklady dívá s velkou skepsí.

V první části, která je věnována Starému zákonu, všímá si D. následujících míst:

1. Gn 19: Hřích Sodomy a Gomory
2. Sd 19: Zločin Gibejců
3. Lv 18: Apodiktický zákaz homosexuality
4. Lv 20: Kasuistický zákaz homosexuality
5. 1 Sam 18: Přátelství Davida a Jonatána

Hřích Sodomských a Gibejců vykládají revizionističtí komentátoři nikoliv jako homosexuální smilství, ale jako porušení pohostinnosti. Odvolávají se, že v Gn 19 tam, kde se o tom

zmiňují proroci, neděje se tak v souvislosti s homosexualitou. To je ovšem „argument z mlčení“. Mimoto nelze popřít, že jak v Gn 19, tak v Sd 19 hraje právě homosexuální nezřízenost důležitou roli a popisované homosexuální útoky podtrhují vysoký stupeň mravní zvrácenosti. Zcela mimo pochybnost jsou oba úryvky z Lv 18 a Lv 20: *Nebudeš obcovat muž s mužem jako s ženou. Je to ohavnost (Lv 18,22). Kdyby spal muž s mužem jako se ženou, oba se dopustili ohavnosti. Musejí zemřít a jejich krev padni na ně (Lv 20,13).*

D. zdůrazňuje, že platnost těchto výroků sahá daleko za jejich písemné vyjádření. Religioznisticko-historická interpretace by chtěla tato místa vykládat jako časově podmíněný zákaz pohan-ské chrámové prostituce. Vysvětlují výraz „ohavnost“ (hebrejsky toevah) výlučně jako modlářské praktiky. Takové zúžení významu slova „ohavnost“ není možno z kontextu jeho použití nijak doložit. Kromě tohoto obě místa v Levitiku nemají souvislost s kultem, nýbrž jsou součástí velkého seznamu jednání, které je neslučitelné s pohlavním stykem a s rodinou.

Na chytráctví Ridderbose odpovídá D. trefně: Ridderbos vytýká křesťanské teologii nedůslednost, protože přijímá zákaz homosexuality jako eticky platný, ale odmítá předpokládaný trest smrti. D. odpovídá: U Jana 8,2-11 odmítá Kristus trest smrti pro cizoložnou ženu, ale nadále pokládá cizoložství za hřích.

Na konec pojednání o Starém zákoně všímá si D. přátelství mezi Davidem a Jonatánem, které některé kruhy rády psychologicky interpretují jako důkaz, že Bůh vlídně shlíží na homosexuální vztah. K tomu říká D.: „Střízlivě posouzeno není možno dělat z tohoto místa takové závěry. Muž jako David, který měl několik žen a vedlejší milenky, mohl pěstovat na mimosexuální úrovni intenzivnější přátelství k muži než k ženě.“

U novozákonních textů se D. soustřeďuje na tři místa:

- Řím 1,26-27: Klasické biblické místo proti homosexualitě
- 1 Kor 6,9-10: Katalog neřestí
- 1 Tim 1,8-10: Katalog neřestí

Ve větší souvislosti v Řím 1,18-32 odhaluje sv. Pavel bezvýjimečnou hříšnost všech lidí. Tyto dějiny hříchu začínají tím, že člověk nejdříve zaměnil Stvořitele za tvora. Jako důsledek a odplata dojde k zamlžení v sexuální oblasti. *Proto je Bůh nechal klesnout do hanebných vášní. Jejich ženy totiž zaměnily přirozený styk za protipřirozený a stejně tak muži zanechali přirozeného styku se ženou a vzplánuli náklonností k sobě navzájem. Muži páchali nestoudností s muži, a tak zakusili sami na sobě zasloužený trest za svoje blouznění.*

Revizionistická exegeze popisuje různé cesty, jak odstranit tento pro ni tak fatální kamen úrazu.

1. Pokouší se ukázat, že sv. Pavlu se nejedná v první řadě o homosexualitu, protože v dalším textu přechází k jiným hříchům. Ale stačí jednoduchý pohled na text, abychom viděli, že propadnutí homosexualitě představuje důležitý mezník v rozšíření hříchů.

2. Revizionistická exegeze by chtěla omezit Řím 1,26-27 na pedofilii, rozšířenou v řeckém světě. Proti tomu hovoří skutečnost, že sv. Pavel ji v originálním textu nespecifikuje vzhledem k věku, ale výlučně vzhledem k pohlaví.

3. Revizionistická exegeze se pokouší interpretovat text Řím 1,26, (*vaše ženy zaměnily přirozený styk za protipřirozený*) nikoliv jako styk stejného pohlaví, nýbrž jako protipřirozený heterosexuální styk. Proti tomu jasně hovoří výraz „stejně tak“, který představuje analogii mezi ženskou sodomii ve verši 26 a mužskou sodomii ve verši 27.

4. Revizionistická exegeze zavádí rozdíl mezi homosexuálním jednáním a „homosexu-

DRUHÝ NEJVĚTŠÍ CHRÁM SVĚTA

1. července byl v San Giovanni Rotondo, působišti sv. Otce Pia, posvěcen druhý největší chrám světa. Je zasvěcený tomuto slavnému kapucínovi. Kostel pojme 7 tis. věřících a před chrámem je prostranství pro 40 tis. lidí. Bazilika je dílem významného architekta Renza Piana. Slavnosti se zúčastnilo deset kardinálů, 100 biskupů, 500 kněží 30 000 poutníků. V posledním desetiletí se z tohoto místa stalo největší středisko katolické víry.

DOJEMNÝ DOPIS RODIČŮ

11letá dívka, sestra seminaristy ze semináře bratrstva Sv. Petra si na svátek Božského Srdce hrála před domem. Když nepřišla k obědu, hledalo ji několik dní na 150 policistů. Teprve za několik dní byla nalezená mrtvá. Pravděpodobně se jedná o vraždu.

Její rodiče zveřejnili následující dopis: Hluboce dojatí žářem lásky, která vyzařuje z celého křesťanství, od Francie a Evropy až po Afriku, Indii, Oceánii, Asii a Ameriku chceme vystoupit ze svého usebraného mlčení, abychom vzdali díky. Jak bychom mohli zůstat bez dojetí z modliteb tolika opatství a klášterů, dětí ve školách, v nočních adoracích, které byly všude pořádány, z tolika sloužených mší svatých, z tolika projevů účasti a z utrpení naší dcery, kte-

álním sklonem“. Negativní soud sv. Pavla se prý týká pouze nehomosexuálních osob, které se dopouštějí homosexuálního styku, nikoliv však těch, kteří mají homosexuální „sklon“, protože pro ně není takové jednání protipřirozené. D. však poukazuje na to, že z uvedeného textu Řím 1 nelze žádné takové rozlišování doložit a nehraje zde žádnou roli.

Druhé uvedené novozákonné místo je výčet neřestí v 1 Kor 6, 9-10: *Nebo nevíte, že se nespra-*

rá zmizela o svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a která ve svém deníku, o kterém jsme nevěděli a který jsme našli až po jejím zmizení, napsala tato slova: „Ježíši, děkuji ti, že jsi mi dal sílu, abych byla hodná, a že jsi byl ukřižován, abys nás vykoupil. Pomáhej mi přinášet mnoho obětí a zůstat přítom v radosti.“

RUSKÝ BISKUP K SITUACI V ZEMI

Podle slov ruského biskupa Klementa Pickela z diecéze Saratov na jihu Ruska, se 15 let po pádu komunismu v bývalém SSSR „situace jak zlepšila, tak zhoršila“. „Nyní je náboženská svoboda a jsou respektována lidská práva, ale mnoho lidí žije ve větší bídě než dříve.“ Biskup pozoruje ve své zemi „zásadní duchovní nouzi, naprostý nedostatek hodnot v každodenním životě. To vede ke korupci, která je dnes v Rusku tak rozšířená a která brzdí veškerý sociální a hospodářský pokrok.“ Jako hlavní společenské nemoci jmenoval alkoholismus a potraty, které jsou důsledkem nedostatku hodnot. „Dojde v Rusku ke znovuzrození náboženství?“ Něco takového se rýsovalo v 90. letech. Mezi tím mnoho katolíků zemi opustilo, především příslušníků národnostních menšin. Ale mnozí lidé chtějí znovu objevit své kořeny, nejen etnické, ale především náboženské.

Kath-net

vedlivým nedostane podílu v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhyralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít místo v Božím království.

Zde se jedná o (tučné) výrazy použité při překladu. Např. V německém překladu je použitý výraz „Weichlinge“ (zženštilí) a „Knabenschänder“ (pedarast).

Některé antické dokumenty používají výraz uvedený na

tomto místě ve Vulgátě jako *molles* (rozmařilí) pro pasivní homosexuální partnery (Ptolemaios), zženštilé muže (Aristoteles), muže s ženským sexuálním chováním (Plato) nebo transvestity (Philo).

Ovšem druhý výraz Vulgáty *masculorum concubitores* není možno redukovat pouze na pedarasty, neboť se týká mužů, kteří obcují s jinými pasivními osobami stejného pohlaví bez rozdílu věku.

Podobně je tomu i ve výčtu v 1 Tim 1.

Ve třetím dílu své malé knížky připojuje D. některé závěrečné poznámky a hermeneutické úvahy. Především konstatuje, že přísná Církev při svém přísném odsouzení homosexuálních styků se neopírá pouze o biblické texty, nýbrž vychází z kontextuální exegeze a z přirozeného práva, aniž by chtěla uvádět jednotlivá biblická místa jako absolutní důkazy.

Naproti tomu pro-homofilní revizionistická exegeze staví na dvou hypotézách: že homosexuální sklon je dán přírodou a dále že člověk s homosexuálními sklony nemusí zachovávat zdrženlivost. Nic takového nelze z Bible doložit. Ještě méně se starají revizionisté o skutečnost, že se zatím nikomu nepodařilo dokázat, že homosexuální tendence a pokušení má medicínské nebo konstituční kořeny. Skutečnost, že je řada lidí, kteří tyto sklony vhodnou psychoterapií překonali, zcela ignorují, protože pro ně to, co se jim nehodí, ani nemůže existovat.

Autorovi je třeba ze srdce poděkovat za jeho odvalu. Kéž by jeho práce byla pobídkou pro Církev učící, aby neohroženě hlásala a hájila pravdu víry a mravů a neomezovala se na ústupové manévry, tím méně redukovala hlásání víry a mravů a přizpůsobovala je „nové politické situaci“, jak to propaguje M. M. de Castro.

Podle Theologisches

Jubilant P. Josef Olejník

Mons. Josef Olejník se narodil 1. 7. 1914 v Květné. Po absolvování Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži vstoupil do Kněžského semináře v Olomouci a studoval na Cyrilometodějské teologické fakultě. Po kněžském svěcení v roce 1938 byl rok kaplanem na Vsetíně a odešel studovat do Říma církevní hudbu a zpěv. Do konce války konal vojenskou službu v československé zahraniční armádě v Anglii. V letech 1945 až 50 byl vicesuperiorem v olomouckém semináři a učil zpěv. V dalších letech působil v pohraničí. Nejznámější je Andělská Hora, kde složil nejzpívanější české ordinárium. Od roku 1968 učil na teologických fakultách v Olomouci a v Litoměřicích, než mu bylo učení komunisty zakázáno. Na fakultu do Olomouce se mohl vrátit v roce 1990 a byl jmenován docentem. Jeho zásluhy o výchovu celých generací kněží a varhaníků i významný přínos pro liturgickou hudbu ocenil Svatý otec Jan Pavel II., když jej jmenoval papežským prelátem. K devadesátinám dostal zlatou medaili od Univerzity Palackého a Cenu města Olomouce.

Homilie arcibiskupa Jana Graubnera při nešporách, po nichž zazněl bohatý výběr sborových skladeb jubilanta.

V minulém roce jsme byli účastníky zvláštní krásné bohoslužby. U svatého Mořice se zpívala Missa popularum. Její slovníkový autor P. Ipavec za mnou po mši přišel a ptal se, čím to je, že u nás lidé tak krásně odpovídají na výzvy kněze při mši. Oni jsou skutečně aktivně účastní. Vyprávěl jsem mu o P. Olejníkovi, jeho díle a liturgické výchově u nás v minulých letech.

Jsme Bohu vděční, že skrze II. vatikánský koncil nám dal liturgii v lidovém jazyce a spolu s celou liturgickou reformou nám dal příležitost hlouběji vniknout do tajemství a krásy liturgie. Musíme děkovat Pánu za to, že právě v tu dobu nám dal takové kněze, jako byl liturgista dr. Bradáč nebo otec Olejník, kteří mnohým pomohli zamilovat se do krásné liturgie.

Říkám otec Olejník, protože vím, že nemá rád tituly, i když mu mnohé patří. Titulům se vždy bránil, ale oslovení „otče“ nikdy. Duchovní otcovství se totiž nezískává studiem či udělením titulu. To lidé, kteří v duchovním otcovi vidí kvalitu, duchovní bohatství a zkušenost, moudrost a vnitřní krásu i jeho blízkost Bohu, cítí k němu důvěru a hledají u něj duchovní radu, se sami staví do role duchovních synů a dcer a přicházejí s prosbou: „Otče, pomod-

lete se za mne.“ On je zahrnuje do svých modliteb a oni jsou přesvědčeni, že na jejich duchovním pokroku má svůj podíl i jejich duchovní otec, a to jak svou modlitbou či radou nebo příkladem, ale především tím, co sám je, co žije.

Otec Olejníka jsem poznal jako seminaristu a nezapomenu na

nácvik první písně: Pějme píseň o Hedvice. On byl pro nás nejen učitelem zpěvu, ale především Božím člověkem, Božím přítelem, který měl své kouzlo. Zaujala mě zvláštní harmonie duchovního života a práce, modlitby a umělecké tvorby. Harmonie, která obsahovala i napětí ideálu a reality, božského a lidského, svobody

i zakořenění, harmonie skutečného života, a proto tak blízká a přitažlivá. Nácvik zpěvu vždy propojil s katechezí, kterou nás uváděl do vnitřního pochopení duchovních zpěvů i jejich kompozice, takže zpěv se stával současně modlitbou a prožíváním nadpřirozené skutečnosti.

Otec Olejník tak zasáhl nejen do života mnoha kněží a varhaníků a má podíl na jejich růstu, ale i výrazně obohatil liturgický a duchovní život diecéze, ba celého národa. On nejen nabídl množství originálních nápěvů pro obnovenou liturgii, ale mnohým pomohl hlouběji chápat a prožívat bohoslužbu jako součást života a pramen posvěcování.

Jsem opravdu rád, že mu Pán dopřál požehnaný věk a stálou schopnost k tvorbě. Tak, jako dnes zpíváme nedělní nešpory, máme možnost je zpívat už každou neděli. Opravdu upřímně děkuji otci Olejníkovi, že před několika lety přijal mou výzvu a s důvěrou se pustil do velkého díla. Jsem rád, že je tu dnes řada varhaníků a kněží, a proto před nimi říkám, že bych byl moc rád, kdyby se zpěv nešpor rozšířil do našich farností. Svým podílem na oficiální modlitbě Církve nejen oslavujeme Boha a budujeme společenství Církve, ale taky sami sebe duchovně obohacujeme a formujeme. Kéž zpěv nešpor najde takové přijetí v našich farnostech a stane se samozřejmým jako zpěv rezponzoriálních žalmů při mši svaté.

SOUČASNÉ UMĚNÍ S DUCHOVNÍM ZAMĚŘENÍM

Výstava obrazů Z. Schovance

„Není pravá krása ta, u které se oko líbivě zastaví, ale ta, která skromně usměřňuje pohled dál a výš.“

(Tomáš kardinál Špidlík)

V Kroměříži ve dnech 19. - 27. 6. proběhl XV. Forfest - mezinárodní festival současného umění s duchovním zaměřením. Jeho součástí byla výstava obrazů prof. LADISLAVA SCHOVANCE (od 1974 ve Francii), člena mezinárodní akademie věd a umění GRECI-MARINO, florentské akademie IL MARZOCO, nositele ceny Leonarda da Vinciho a mnoha dalších nejvýznamnějších uměleckých ocenění. Pořadatelem výstavy byla galerie U Artuše.

L. Schovanec maluje díla komorního charakteru, jde mu o oslavu všemohoucnosti Boží, jejího projevu ve stvoření, o lidské prožívání, city, ne o lidské záležitosti. Prozrazují to již názvy obrazů: Hle, Boží děti!, Loď spásy, Vánoční záře, Aleluja na severu, Za oponou času, Na druhém konci světa, Duch světla, Dokonáno jest... Umělec tíhne k elementárním tvarům jako by opracovaným vodou a vichrem, jeho klíčové obrazy - pojmy jsou kámen a oblaka. Barevné plochy transformuje do neobvyklé výtvarné podoby. Jeho obrazy lze nazvat díly „magického lyrismu“ - jakoby odvozené z tvaru mraků, ale současně i rentgenovými snímky vzdálených krajin lidské duše. Působí v různé míře poeticky a zároveň dramaticky, mají zvláštní lyrické kouzlo a zároveň podněcují k duchovní aktivitě. Tomuto obsahově bohatému nejčistšímu umění s duchovní inspirací nelze než přát pokorného, vnímavého diváka - dítě na cestě k Otci.

(S použitím úvodního slova z vernisáže PhDr. J. Stehlíka)

ZÁKAZ PŘÍSTUPU K SV. PŘIJÍMÁNÍ

Italský týdeník Espresso uveřejnil dopis kardinála Ratzingera americkým biskupům. Ve sporu, zda katoličtí politikové, kteří podporují potraty, mohou přistupovat ke svatému přijímání, shodli se američtí biskupové na společném prohlášení, které však někteří biskupové nechťejí respektovat.

Podle vyjádření kardinála Ratzingera musí každý katolík před svatým přijímáním zpytovat důkladně své svědomí, zda je v plné jednotě s katolickou církví. Potraty a eutanazie jsou těžkým hříchem. Křesťané nesmějí spolupracovat na žádné praxi, která je v rozporu s Božím zákonem. O otázce potratů a eutanazie nemůže mezi katolíky existovat žádná různost názorů. Každý, kdo uděluje svaté přijímání, musí odepřít tuto svátost tomu, kdo tvrději setrvává ve zjevném těžkém hříchu, stejně jako je tomu v případě exkomunikace.

Jestliže se katolický politik zastává práva na potrat a eutanazii, dopouští se veřejně těžkého hříchu. Jeho kněz ho musí vyzvat, aby ukončil tento svůj hříšný stav a do té doby mu musí odepřít svaté přijímání. Toto odepření není trestem, ale reakcí na existující objektivní hříšnou situaci. Ratzinger uzavírá, že stejně tak je nehoden přijmout svaté přijímání ten, kdo takového politika podporuje a volí. (To neplatí jen pro USA, ale i pro ČR – pozn. překl.)

PLODY REVOLUCE '68

Současný hospodářský, společenský a kulturní úpadek západní společnosti má na svědomí studentská revoluce '68. Revolucionáři vyvolali úpadek přesnosti, spolehlivosti, důslednosti a pracovní svědomitosti. Ideová hesla této revoluce vedou k zruinování hospodářského a sociálního systému. Z toho také plyne ztráta úcty k životu a legalizace potratů, což má nyní za následek rapidní stárnutí společnosti. Ztráta úcty k učitelskému povolání, k man-

želství a rodině vedla k poklesu úrovně vzdělání a výchovy a to se projevuje na růstu kriminality. K tomuto závěru dospělo sdružení „Die Wende“ (Obrat), které se od roku 1993 zasazuje o obnovu společnosti.

Teolog Armin Ernst vytkl revolucionářům z roku 68, že zničili řád, kulturu, rodinu, stát a společnost. Odmítli morální principy kvůli údajné absolutní svobodě, která se přičinila o rozšíření anarchie. Typičtí hlasatelé těchto ideologií se dnes dostali na vedoucí místa v politice a ve společnosti (např. G. Schröder, J. Fischer, J. Trittin a R. Weizsäcker). Také církve převzaly tento trend smýšlení a tak jen urychlují svou smrt.

Do sdružení „Die Wende“ patří asi 900 osob, které se angažují v předních křesťanských společenstvích. Vedoucím filozofem je prof. Günter Rohmoser a podnikatel Bruno Weinmann († 1998). Sdružení vydává měsíčně kolem 100 knih a jiných spisů.

PAPEŽ NEPOJEDE DO MEXIKA

Jan Pavel II. nepojede na Světový eucharistický kongres do Mexika letos v říjnu. Bude ho zastupovat jako papežský legát slovenský biskup Jozef Tomko, prezident papežského komitétu pro mezinárodní eucharistické kongresy. Jan Pavel II. se spojí s kongresem prostřednictvím televizního poselství 17. října.

VATIKÁN A OSN

Svatý stolec získal zlepšení svého statusu při OSN. Principiálně se sice postavení nemění, avšak podle nové interpretace je lépe upřesněno a posíleno. Svátý stolec smí na výročních shromážděních vstupovat do debaty bez předchozího povolení ostatních států a smí také ihned odpovídat v záležitostech, které se týkají Svatého stolce. 191 zemí OSN přijalo tyto úpravy velmi dobře. Zástupci u OSN velice oceňují přínos papeže Jana Pavla II. k míru na celém světě.

Svědectví z rómské dědiny

18letý Jaroslav Červeňák přednesl na Mezinárodním dnu modliteb *Amsterdam 2003* v Túrících 8. června 2003 toto svědectví:

Všichni jste slyšeli o tragických událostech, které se staly v obci Jarovnice před pěti roky. Přesně 20. července 1998 postihly obec veliké záplavy. Tato událost natrvalo změnila život Rómů v této vesnici.

Před povodní se Rómové v osadě stále bili. Na konci zimy jsme vždy říkali: „Už přichází jaro, bude teplo, zase se budou bít!“ Velká rvačka byla i před povodní 19. července. Jednoho Róma chytily a začali ho mlátit. Držel se dřeva jako Ježíš a oni ho bili holemi, až byl celý ztlučeny a zalitý krví. Tak tak, že přežil. Zdálo se, že nic nedokáže zastavit tyto strašné věci. Ale Bůh zasáhl zvláštním způsobem již další den.

Měl jsem tehdy 13 roků, když z ničeho nic přišla na naši obec pohroma. Bylo krásné slunečné počasí. Dostávali jsme podpory a všichni jsme byli spokojeni. Všechny jako by přepadal spánek, i mne. Z ničeho nic se přihnala obrovská voda. Nejprve jsem se z velké vody radoval, ještě jsem nevěděl, co se stane. Řeka se vylila a mohutná záplava začala pustošit naše domy. Celou osadu srovnala se zemí. Když jsem viděl, že všichni lidé utíkají na druhý břeh, vzal jsem na záda svého bratra a šel jsem také. Když jsem otevřel bránu, voda proudila tak silně, že jsem nemohl přejít na druhý břeh. Rozbouřená žlutá řeka brala všechno, co jí stálo v cestě: střechy, zvířata, stromy... Zastavil jsem se a prosil: „Bože, pomoz mi přejít!“ Uviděl jsem svoji sestřenicí, jak jí stáhla voda. Bylo vidět jen ruce a hlavu. Naštěstí tu byl strýc, který jí vytáhl. Řekl jsem bratrovi: „I my přejdeme tudy.“ Věřil jsem, že mi Bůh pomůže. Když jsem přešel, děkoval jsem Bohu z celého srdce, že nás zachránil.

Pohroma přišla tak rychle, že mnozí Rómové nestačili zachránit svůj život. Všichni, kteří by-

leli u potoka, zahynuli. O život přišlo 50 lidí, mezi nimi i jedno moje tetička a sestřenicí. Mne a mého bratra Bůh zázračným způsobem zachránil. Když večer záplavy ustoupily, přišli vojáci a převzeli nás na obecní úřad. Děti plakaly a křičely, bály se. Kněží a vojáci nás utěšovali.

Ráno o páté hodině jsme se vrátili do osady. V domech, které přestály, bylo bahno a voda. Všechno bylo zničené. Muži hledali svoje rodiny. Některé děti se zachránily tím, že vylezly na stromy. Lidé mnoho trpěli, neměli jídlo, šaty, střechu nad hlavou.

Toto utrpení však změnilo život mnohých Rómů. Najednou se začali modlit. Vždy, když začalo pršet, dostali lidé strach. Tehdy jsme všichni šli na jeden břeh. Byl jsem tam s nimi, modlili jsme se a tak se uklidňovali. Časem se začali měnit i ti, kteří bývali zlí a nevěřili v Boha. Postavili jsme kříž a začali jsme konat procesí. Každý večer jsme se posadili k ohni a modlili se. Později jsme se rozhodli, že ze sbírek, které nám lidé posílají, postavíme kostel. Dnes v něm konáme pravidelně večeradla a každý den se modlíme růženec. Někdy se modlíme u kříže nebo zajdeme na tiché místo v přírodě. Minulý týden jsme měli duchovní obnovu, tam jsme se modlili a obětovali za druhé Rómy. Vytvořili jsme mnohá společenství, která se modlí růženec.

Chci s vámi poděkovat Bohu za naši Matku. Myslím, že Panna Maria byla s námi a zachránila ty, kterým nebylo souzeno odejít na onen svět. Dnes už si neumíme představit život bez Boha a bez Panny Marie. Děkuji jim za všechno, co způsobili v mém životě a za ten velký kříž, který přinesl tolik milostí do rodin v Jarovnicích.

*Rodina Panny Marie
Spoluvykupitelky 5/2003*

PAPEŽ PIUS XII. (23)

Mölders sice nebyl sestřelen, ale zřítíl se. Porucha motoru, mlha, rozlomení letounu při přistání u Breslau, smrt. A jak se Goebbels obával, tak se také stalo. Pověst „oni ho zabili“ se rozšířila a nebyla ani gestapáckými metodami vymýcena.

Přišel 20. červenec 1944. František hrabě Galen, bratr biskupa z Münsteru, byl v souvislosti s nezdařeným generálským pučem – jak byl 20. červenec nazván – zatčen a dopraven do koncentračního tábora v Oranienburgu. Biskup sám ale zůstal přes všechny obavy neznepokojen. Nemělo snad vedení nyní, když invazní fronta postupovala nezadržitelně k říšské hranici, nic důležitějšího na práci než se zabývat Galenem a církevními otázkami? Münster, biskupské město, se změnil v rozvaliny. Spolupracovníci hraběte se snažili přesvědčit ho, že správa diecéze ve sklepě vybombardovaného města, bez proudu a bez spojení je nemožná, že jeho povinností je přežít, přestěhovat se do připraveného náhradního bytu v Sendenhorstu ve vestfálském koutku země.

Zachránit se – proč? Pro konečné účtování, které mu bylo stejně po konečném vítězství určeno? Bormann, Goebbels a Himmler totiž stále ještě hořili o svém vítězství.

2. října 1944 došlo v obrněném pancéřovém vlaku Steiermark, valícím se k hlavnímu stanu Himmlera, který se mezitím stal vrchním velitelem záložního vojska, ke vzrušenému střetu mezi tímto říšským velitelem SS a šéfem branného kraje VI, Münster, generálporučíkem Faackenstedtem. Mluvílo se o biskupu Galenovi.

Himmler, přecházející dunivými kroky nervózně sem a tam mezi karetními stolky po úzké chodbě vagonu, ruce křečovitě sevřené za zády, se náhle na generálporučíka osopil: „Vy jste kvůli politické nespolehlivosti

sesazen. Neměl jste ve svém postavení jako šéf v Münsteru pěstovat ani nepřímé vztahy k vlastizrádci, jako je takový Galen. Celá tato vestfálská hraběcí klika myslí protistátně jako on. Copak nevíte, kdo má vlastní vinu na nešťastném vývoji Německa ještě dříve, než jsme přišli my, nacionální demokraté?“ Himmler sledoval upřeně přes svůj cvik nárameníky generála a křičel dále vysokým hlasem: „Církev! Také vůdce měl tak jako četní němečtí císaři ve středověku, jako Bismarck a jiní, s církví jen boje. Už 1500 let narušuje katolická církev vnitřní rozvoj Říše.“

Faackenstedt se stále obracel sem a tam, doleva, doprava, vždy podle toho, jak před ním právě Himmler přecházel, a myslel si: Tenhle Himmler je jako posedlý kantor. Nemůže nechat poučování.

„S tím zrádcem Galenem jsme nemohli dosud ze zahraničně politických důvodů zúčtovat,“ slyšel pokračovat říšského vůdce, „ale to ještě dohoníme i s celou církví a s tou za ní stojící modrokrevnou klikou také. Tady se bude beze zbytku likvidovat. Její postavení jako generál nemohu trpět. Mám dost pobožných důstojníků, obzvláště od odsouzení spolku zrádců 20. července. Bylo směšné dívat se, jak tito lidé lpěli na svých církevních zvycích. Ten Stauffenberg měl dokonce zlatý kříž na řetízku na krku, takový vrah! Ale s tím skoncujeme!“

Můj Bože, myslel si generál Faackenstedt, jestliže jsou jejich úmysly takové, pak mě musí vyhodit, a v tom případě jsem rád, že už to všecko končí. A končilo to.

Pancéřové čelo amerického vojska dosáhlo Sendenhorstu 31. března. Biskup Galen, který ve svém dvoupokojovém azylovém bytě v St. Josef Stift právě se svými kaplany činil nouzová opatření, byl přerušen zvláštním lomozem z ulice. Přistoupil k oknu a posunul záclonu na stranu. Jeden očitý svědek, který tuto událost přímo zažil, vypráví: „Biskup zbledl, neřekl slova, ale šel těžkým krokem do kaple. Tam se zlomil v kolenou.

Modlil se, nikoho si ve svém okolí nevíšal, modlil se dlouho, a jak se zdálo, zoufale.“

Galen byl před konečným vítězstvím Hitlera, které by bylo znamenalo jeho vlastní konec, zachráněn. Proč nejasal? Proč se nevrhl vítězům vstříc? Proč nežehnal svým osvoboditelům? Mnozí, kteří se ocitli v podobné situaci, to udělali, Galen ne.

Jednoho anglického důstojníka, který nebránil nuceným dělníkům v drancování, se biskup zeptal: „Znáte moje jméno?“

„Yes, von Galen.“ „Víte, jak já jsem bojoval s nacistickými zločiny?“ „Yes, we know.“ „Dobře,“ biskup se zdvihl a ukázal celou svou impozantní velikost, „potom řekněte vašim představeným, že budu přesně tak pokračovat v potírání každé nespravedlnosti, ať ji způsobí kdokoli.“

Lev z Münsteru se ozval znovu, noví mocipáni to museli slyšet, ale nemohli mu proto svou úctu odepřít. V Telgte, jednom poutním místě, duněl 1. července 1945 z kazatelny hlas biskupa tak zcela srozumitelně, tak drásavě pro jeho posluchače jako dříve: „Staly se věci, které se dají vysvětlit jen nenávisť, pomstychtivostí našich minulých válečných nepřátel. Ti, kteří nyní nesou zodpovědnost, musí vědět, že hájím stejné zásady a požadavky i proti těm, kteří teď mají moc v rukou. Chtěl bych, aby dnes moje slova pronikla k uším našich dřívějších válečných nepřátel a našla tam pozornost a porozumění.“

Zase byla slova biskupova předávána od úst k ústům, opísována z ruky do ruky, pronikla za ostatné dráty koncentračních táborů, které nebyly odstraněny, nýbrž jen změnilly své obyvatele.

25. července je biskup předvolán před kompetentní anglický vojenský úřad. Plukovník nechá hraběti Galenovi předložit přes svého polského tlumočnicka opis řeči v Telgte, ukazuje mu přitom na červeně podtržená místa, a chce vědět: „To jste řekl?“ „Zopakuj vám to,“ odpovídá biskup. „Není nutné,“ říká plukovník, „znám z paměti ta místa, v nichž jste spoluvinu německého národa na zločinech nacistů popřel. Když, pane biskupe, otevřeně popíráte kolektivní vinu, potom děláte nám, vojenské vládě, nemožným převychovat německý národ.“

„Podívejte se dobře na mě, pane plukovníku,“ odpoví hrabě Galen, „přítomnost biskupa z Münsteru před vámi dokazuje, že skrytý odpor v tomto národě byl dostatečně silný, aby zadržel nacisty před umlčením jim tak nepohodlného muže (Galen ukázal na sebe). Aktivní odpor nemůžete požadovat od každého. Koncentrační tábory a šibenice nebyly žádné plané hrozby.“

(Pokračování)

POSLEDNÍ MOMENT • VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de Compostela aj. – 9. 8. – 21. 8. – 8 990 Kč!!! • **LA SALETTA** – exercicie, pobyt, turistika – hotel s polopenzí – 23. 8. – 28. 8. – 5 490 Kč • **IZRAEL – CENOVÁ REVOLUCE!!!** Letecky z Prahy, hotel, polopenze, klima-bus v Izraeli, pojištění, odborný průvodce – 25. 10. – 1. 11. a 1. 11. – 8. 11. – 13 840 Kč!!!
Informace a přihlášky: AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax 494 623 929, 494 377 654, mobil 602 441 670

Vážení čtenáři Světa, je známo, že prostřednictvím sbírek zveřejněných v časopise Světlo bylo vykonáno mnoho dobrého pro záchranu kostelů. Společenství lidí stejně citících je vždy velkou oporou, a proto se i naše farnost nerozpakuje požádat o pomoc.

Větrná smršť, která se přehnal ve středu 9. června 2004 nad Litovlí, zasáhla i Olomouc, a také náš kostel. Na věži chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně byla silně poškozena plechová krytina a nyní zatéká do konstrukce krovu. Oprava byla vyčíslena na 538 000 Kč, což je částka, kterou je pro nás velmi obtížné získat. S opravou je však potřebné neotálet. Přitom jsme na podzim loňského a na jaře letošního roku provedli opravu zvonice, která je součástí věže – šlo o odstranění zvětralé vrstvy betonu a omítky, zvláště na meziokenních pilířích, a následné doprofilování speciálními odolnými vrstvami omítky nové – a je zde nebezpečí znehodnocení této opravy.

Dovolujeme si vás proto, milí přátelé, touto cestou požádat o pomoc. Vám, kteří se rozhodnete podílet na opravě chrámu, upřímně Pán Bůh zaplat.

Prosíme vás také o modlitbu za zdar díla! Děkujeme.

PhDr. Eva Hejnarová

Název účtu: RKF Olomouc-Hejčín, číslo účtu: 158624892/0300. Kontakt: P. Norbert Žuška OCarm., Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc, tel. 585 425 025, e-mail: karmel.olomouc@quick.cz.

KONFERENCE ZDRAVÉ RODIČOVSTVÍ 2004

Občanské sdružení CENAP (Centrum naděje a pomoci) pořádá v listopadu 2004 v Brně konferenci na téma „otcovství“. Zaměříme se především na oblast otce ve vztahu k těhotenství, otce u porodu a otce v rodině. Jedná se tedy o vztahy otec-matka, otec-dítě v nejranějším období života dítěte.

Konference o otcovství se koná v rámci projektu „Zdravé rodičovství“, podpořeného grantem ministerstva zdravotnictví a Magistrátem města Brna. Samotný projekt „Zdravé rodičovství“, který je realizován v průběhu celého roku, se zabývá přípravou nastávajících rodičů na porod a rodičovství.

Téma konference – „otcovství“ vyplynulo z potřeby více se zabývat v přípravách na porod a rodičovství i přípravou otce na jeho specifickou roli. Těhotenství, porod, kojení jsou do jisté míry ryze ženská témata. Ovšem mnoho žen vyjadřuje vděčnost za podporu svému muži právě v tomto období a naopak ženy, které z různých důvodů tuto podporu nemohly mít, vnímají, jak velice jim chyběla.

Z pohledu samotného muže nemusí být vždy jasné, kde je v tomto období jeho místo a jak velmi je důležité. Jde o roli muže-otce, který správně funguje pro své nejbližší a zároveň je sám touto rolí naplňován. Postavení otce v rodině však nemusí být dobře chápáno ani ženou. S prvním miminkem přichází do vztahu muže a ženy mnoho změn. A navíc – počátky rodičovství jsou náročné psychicky i fyzicky.

I přes významnost tématu „otcovství“ je poměrně málo publikací a podle našeho zjištění i nemnoho odborníků, kteří se jím zabývají.

Naše konference by měla přispět k otevření náhledu na roli otce a pomoci tak nejen rodičům, ale i pomáhajícím profesím.

Jestliže se budete chtít na konferenci aktivně zapojit, kontaktujte nás co nejdříve na adresu: CENAP, Hybešova 40, 602 00 Brno tel: 543 331 470, 543 254 891, e-mail: cenap@volny.cz

MUDr. Ludmila Lázníčková, předsedkyně sdružení
Ladislava Rýšavá, koordinátora projektu Zdravé rodičovství

Duchovní správa poutního kostela Sv. Jakuba Většího a Sv. Anny ve Starém Vodě oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku Sv. Anny se bude konat v sobotu 24. 7. 2004 v 10 hodin a v neděli 25. 7. 2004 v 15 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 18. 7. – 16. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 18,1-10a

Ž 15(14),2-3a.3b-4.5bc

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

2. čt.: Kol 1,24-28

Ev.: Lk 10,38-42

Čtvrtek 22. 7. – památka sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17

Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Jan 20,1.11-18

Pondělí 19. 7. – ferie

1. čt.: Mich 6,1-4.6-8

Ž 50(49),5-6.8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 12,38-42

Pátek 23. 7. – svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19-20

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11

Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 15,1-8

Úterý 20. 7. – nez. pam. sv. Apolináře

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20

Ž 85(84),2-4.5-6.7-8

Odp.: 8a (*Ukaž nám, Pane, své milosrdenství!*)

Ev.: Mt 12,46-50

Sobota 24. 7. – nez. pam. sv. Šarbela

Makhlufa nebo sob. pam. P. Marie)

1. čt.: Jer 7,1-11

Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibýtek, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mt 13,24-30

Středa 21. 7. – nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Jer 1,1.4-10

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.*)

Ev.: Mt 13,1-9

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 7.	PO 19. 7.	ÚT 20. 7.	ST 21. 7.	ČT 22. 7.	PÁ 23. 7.	SO 24. 7.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1768	1768	1666
Žalm	784	783	783	784	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1182	1433	1769	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1434	1770	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1434	1770	1668
Antifona k Zach. kantiku	706	1155	1170	1186	1435	1771	1669
Prosby	1140	1155	1171	1186	1771	1771	1655
Záv. modlitba	706	1156	1171	1433	1435	1437	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1773	1236
Záv. modlitba	706	1159	1175	1191	1206	1437	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1435	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1436	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1776	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1436	810
Ant. ke kant. P. M.	705	706	1164	1180	1196	1436	706
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1778	811
Záv. modlitba	706	706	1165	1181	1433	1435	707
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKA

Eta Linnemannová:
ORIGINAL, NEBO PADĚLEK

Historicko-kritická studie teologie ve světle Bible. Je svědectvím ženy – evangelické teoložky, která vysvětluje svůj negativní postoj k historicko-kritické teologii. Začíná tím, co bylo obecně přijato jako základ teologie a jako zásady vědecké práce. Odhaluje rozpory mezi praxí a ideálem, badatelská omezení, narcistickou uzavřenost vrstvicích se autorských generací vůči primárnímu zdroji Písma sv., neblahý vliv studijních praktik a struktur kariérního řádu – to vše věcně, systematicky, pečlivou analýzou současného stavu.

Brož., A5, 84 stran, 82 Kč

Marie Frydrychová: MALÁ ŠKOLA LÁSKY ANEB JAK NEBÝT VŠICHNI PROTI VŠEM

Obstojí rodina ve 21. století? Přežije manželství jako nerozlučný vztah muže a ženy? Má smysl rodit děti? Hraji v dnešním světě nějakou roli babičky a dědečkové? Není to všechno staromódní balast, zralý k likvidaci? Kniha stálé spolupracovnice české redakce Trans World Radia hovoří o pevném základu, na kterém je možné i dnes postavit život tak, aby se zítra člověk nemusel bát člověka.

Luxpress spol. s r. o., brož., A5, 184 stran, 170 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Petr LHande SJ.: MÉ DÍTĚ KNĚZEM

Vzpomínky matky kněze na „nedůležité“ události ze synova života, které se však nakonec jeví jako podivuhodné milníky, jimiž Prozřetelnost označovala cestu královskou. Kniha může velmi dobře posloužit k hlubšímu pochopení tajemství Božího povolání nejen k duchovnímu stavu, ale i k jakémukoliv jinému povolání. Přeložily Sestry Neposkvrněného početí Panny Marie v roce 1930. Druhé vydání, v Gloria Rosice první.

Gloria Rosice, brož., A5, 84 stran, 120 Kč

Vilém D. Schneeberger:
BŮH MÁ VESELÉ LIDI RÁD

Sbírka anekdoty a veselých historek z křesťanského prostředí. Skvělá příležitost, jak se zasmát také sám sobě.

KMS, s. r. o., brož., 226x126 mm, 128 stran, 165 Kč

Anselm Grün: SVATÝ BENEDIKT Z NURSIE – UČITEL DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

V knize A. Grüna je zachycen život otce západního mnišství a patrona Evropy sv. Benedikta z Nursie na jeho cestě duchovního zrání od osamění ke společenství, od vyčlenění k chápacímu a otevřenému přijímání druhých. Benediktovo poselství dnešním lidem zasahuje i velmi aktuální otázky, jako je vztah ekonomiky a duchovního života nebo ekologie.

Vyšehrad, váz., přebal, zúž. A5, 128 stran, 168 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.